

BẠO DUƠNG

TỈNH THỦY BIÊN

Mục lục

<u>Chương 1</u>	
<u>Chương 2</u>	
<u>Chương 3</u>	
<u>Chương 4</u>	
<u>Chương 5</u>	
<u>Chương 6</u>	
<u>Chương 7</u>	
<u>Chương 8</u>	
<u>Chương 9</u>	
<u>Chương 10</u>	
<u>Chương 11</u>	
<u>Chương 12</u>	
<u>Chương 13</u>	
<u>Chương 14</u>	
<u>Chương 15</u>	
<u>Chương 16</u>	
<u>Chương 17</u>	
<u>Chương 18</u>	
<u>Chương 19</u>	
<u>Chương 20</u>	
<u>Chương 21</u>	
<u>Chương 22</u>	
<u>Chương 23</u>	
<u>Chương 24: Hoàn</u>	

BAO DƯỠNG

Tĩnh Thủy Biên
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Edit + Beta: Vịt

Từ Niên sau khi lên đại học chuyện đầu tiên chính là bán nhà ở quê, kiếm đủ tiền mang theo người mẹ mắc bệnh trùng đường tiểu cùng nhau lên thành phố B, thân thể Lý Phương liên tục hai năm cũng không làm sao tốt, bất tật cơ hồ kéo suy sụp tinh thần bà, cả người mệt mỏi tựa vào trên chỗ ngồi tàu hỏa.

"Mẹ." Từ Niên cẩn thận cầm ly sứ, "Uống ngụm nước đi."

Lý Phương hất mặt qua, bà trước khi bị con trai gạt lên tàu hỏa còn định rời nhà trốn đi nhảy sông tự vẫn, kết quả Từ Niên so với tưởng tượng của bà còn hiểu rõ bản thân bà hơn, đấu tranh hơn nửa năm cũng không thành công gặp được Diêm Vương gia.

Con trai tiền đồ hiển thuận là chuyện tốt, nhưng Lý Phương không muốn mình không tốt như vậy, bà bị bệnh hai năm rồi, bảo hiểm sau khi chồng ngoài ý muốn chết cơ hồ sắp tiêu hết rồi, con trai thật vất vả thi đỗ đại học lại cần một khoản tiền, bà nghĩ tới mình chết rồi, bán nhà cửa, con trai có thể lên thành phố đi học, làm việc, cuối cùng nên người, bà cho dù ở dưới đất âm u không ánh sáng cũng có thể cao hứng bật cười, mà không phải giống như bây giờ, siêu thuốc (*) lớn nửa chết nửa sống, mỗi ngày tiền ném xuống nước trôi đầu nhìn không thấy.

((*) ý chỉ người hay đau ốm)

Từ Niên cầm nước nửa ngày cũng không thấy mẹ uống một ngụm, cậu cười cười, cầm lấy tay mẹ: "Mẹ đừng suy nghĩ nhiều, thành phố lớn chữa bệnh trình độ rất cao, nói không chừng mẹ đi không bao lâu là có thể chữa khỏi đấy."

Lý Phương kéo kéo khóe miệng, bà lúc còn trẻ là một mỹ nhân, cho dù hiện tại thành như vậy cũng có thể loáng thoáng nhìn thấy chút bóng dáng quá khứ, "Con đỡ bà già mẹ đây ư."

Từ Niên: "Con đỡ mẹ lúc nào chứ, tin con lần này đi."

Lý Phương không nói, bà cười có chút xấu hổ, giống như là dùng hết khí lực dựa vào vai con trai, "Mẹ tin con thì quắt con nghé, lão nương trước khi lên tàu thật sự nên nhảy xuống, bị đè chết rồi thì chuyện gì cũng không còn nữa."

Từ Niên không nói chuyện, cậu sờ sờ tóc mẹ, người phụ nữ vốn là một đầu tóc đen hiện tại chỉ còn lác đác, khô vàng lại yếu ớt, nhìn đến đáng thương.

Lý Phương cuối cùng cũng chỉ là dựa vào bả vai Từ Niên ngủ thiếp đi, trên mặt bà có nước mắt, thấm ướt một vùng nhỏ bả vai.

Từ Niên thi đỗ coi như là đại học số 1 số 2 thành phố B, hơn nữa lại là đế đô, ở quê cậu có thể nói là phong quang vô hạn, đáng tiếc phong quang sau lưng là tình cảnh bi thảm mọi người đều có thể hiểu.

Bất quá khó khăn hơn nữa cậu cũng không nghĩ tới không đi học.

Trước sắp xếp xong xuôi bệnh viện cho Lý Phương, liên hệ với bác sĩ trong nhà đề cử, xét nghiệm nằm viện, Từ Niên một buổi sáng chạy không sai biệt lắm, buổi chiều lại chạy tới trường học trình diện

nộp học phí xin học bổng, cậu lo lắng mẹ bên kia phát sinh ngoài ý muốn, ký túc cũng không nhìn liền lại chạy về, may là Lý Phương uống thuốc đi ngủ, cậu cả người mồ hôi ngồi ở bên cạnh giường, nhìn chăm chăm khuôn mặt lúc ngủ của mẹ một lát, vui mừng cười cười.

Bác sĩ chủ trì họ Nghiêm, cho dù thường thấy sống chết, nhìn thấy Từ Niên vẫn là có chút không đành lòng, nói chuyện khẩu khí đều ôn hòa rất nhiều.

"Mẹ cậu tình huống coi như ổn định, không cần quá bi quan." Bác sĩ Nghiêm giống như khích lệ vỗ vỗ bả vai thiếu niên không dày rộng lắm.

Từ Niên ôn nhu nhàn nhạt cười, "Tôi biết rồi, cảm ơn bác sĩ."

Lý Phương ở chính là phòng bệnh ba người bình thường, Từ Niên ở trong góc bắc giường nhỏ quyết định chấp nhận một đêm, cậu tới phòng ăn bệnh viện mượn bếp lò hầm cháo cho mẹ, mình ở phố đối diện mua hai cái bánh màn thầu bột mì coi như là thức ăn một ngày.

Lý Phương ăn không xuống được, Từ Niên dỗ liên tục mang theo lừa gạt từng muỗng dứt cho bà, lúc ăn được một nửa đột nhiên nghe thấy trong hành lang truyền đến tiếng động đồ đạc rơi xuống đất, xen lẫn tiếng kinh khóc của nữ nhân.

"Bình thường đều phải nháo trước một hồi, mấy lần rồi ấy mà." Giường bệnh cách vách là một lão thái thái, ở bệnh viện hơn nửa năm rồi, hiển nhiên thường thấy cảnh tượng: "Phòng bệnh cao cấp cách phòng bệnh chúng ta một cái cầu thang vượt, người ít nháo

không nổi, nữ nhân này cũng lợi hại, lần nào cũng lôi kéo tới bên này mới bỏ qua, cũng không nhìn một chút mình là thứ gì."

Từ Niên trừng mắt nhìn, Lý Phương nhú nhú mày, bà không có nhiều tâm tư bát quái, sau khi sinh bệnh lại càng nhìn nhạt nhẽo, nhưng người ta thấy bà là mới tới, tự nhiên trước nhanh chóng phổ cập.

Ngoại trừ lão thái thái còn có phụ nữ trung niên vừa cắt u tử cung xong, tựa hồ còn biết nhiều hơn, đầy mặt đều là thần sắc đắc ý coi thường: "Theo người có tiền có gì tốt, người ta không cần chính là không cần, tìm chết có ích sao?" Bà cười nói, quét Lý Phương một cái, che miệng cười cười, "Nói cho cùng vẫn là con trai đáng tin, theo trước theo sau thật sự là tri kỉ."

Lý Phương cười cười không nói chuyện, bà vỗ vỗ tay con trai còn giờ cái muống, ý bảo không ăn nữa, nhàn nhạt nói, "Con tự mình ăn đi, mẹ mệt rồi, trước ngủ một lát."

Từ Niên cắn cái muống dạ một tiếng, cậu ém tốt góc chần cho Lý Phương, một mình giải quyết cháo còn dư lại.

Nửa đêm tỉnh lại Từ Niên có chút mơ hồ, cậu lắc lắc đầu, sờ mò cầm bình nước đi ra ngoài lấy nước, trong hành lang không có ai, chỉ dư lại một hàng đèn, cậu đi một lát mới phát hiện sai hướng, lúc muốn đi trở lại đột nhiên quét đến một quả cầu thủy tinh ngang giữa hai tòa nhà.

Nữ nhân mặc quần áo bệnh nhân, nửa thân thể khóa ngòi trên cửa sổ, trước mặt bà đứng một người đàn ông, tựa hồ hoàn toàn không có ý tứ tới kéo.

Từ Niên cách gần, đối thoại hai người cũng có thể nghe rõ ràng.

Nam nói trước, thanh âm lãnh tĩnh lại ôn văn, thậm chí có chút mùi vị tận tình khuyên bảo bên trong, "Cô đừng nghĩ không thông, đều tới nước này rồi, cô cho dù nhảy xuống hắt ta cũng không thể tới thăm cô, cần gì làm khổ mình."

Nữ nhân mang theo nước nở, nói ra cơ hồ lộn xộn: "Tôi chỗ nào không ngoan ngoãn chứ?! Tôi yêu anh ấy như vậy! Tôi thay đổi tôi thay đổi a! Anh đi giúp tôi van cầu anh ấy đi mà..... Cầu, cầu anh đấy!"

Nam nhân có chút bất đắc dĩ, hắt nâng mắt kính, cuối cùng thở dài, "Nói đi, cô rốt cục muốn bao nhiêu tiền?"

Nữ nhân nghẹn họng, đột nhiên bưng mặt bắt đầu khóc.

Nam nhân nhìn cô ta khóc một lát, rốt cục có chút không kiên nhẫn: "Cô nếu không nói tôi về, lúc trước chi phiếu cho cô rồi, nhiều như vậy, cô tự mình nhìn làm đi." Nói xong xoay người muốn đi, thế là nữ nhân vừa rồi còn khóc một giây sau liền từ trên cửa sổ nhảy xuống, nhàoai trên mặt đất níu ống quần nam nhân.

"Đừng! Đừng đi!" Nữ nhân khóc thở không được, nam nhân cúi đầu, bình tĩnh nhìn cô ta, một lát sau mới lại chậm rãi nói: "Nghĩ kỹ chưa?"

"Gặp, gặp một lần....." Nữ nhân nước mắt ràn rụa, vẻ mặt là cực kỳ bi thương không giả, "Chỉ một lần....."

Nam nhân suy tư hồi lâu, nghiêm túc nói: "Vậy cô vẫn là nhảy xuống đi."

Từ Niên: "Phốc!"

Nữ nhân: "....."

Từ Niên run vai khoát tay: "Xấu hổ quá xấu hổ quá..... Các người tiếp tục a tiếp tục."

Lúc buổi trưa hôm sau Từ Niên đem chuyện này làm thành chuyện cười kể cho mẹ nghe, Lý Phương uống nước, phì phì thiếu chút nữa sặc, hai vị giường cách vách cũng không nhàn rồi, nghe xong miệng cũng không yên tĩnh.

"Người phụ nữ kia chính là muốn nhiều tiền nữa." Phụ nữ trung niên cất u một bộ biểu tình ta cái gì cũng biết: "Nghe nói lúc được bao dưỡng mỗi tháng đều có số này." Bà ta thần thần bí bí ra dấu 10.

Lý Phương nhú nhú mày: "Nhiều như vậy?"

Đối phương chưa loét nói: "Không phải sao..... Mặc dù không rõ nữ rốt cục làm sao, bất quá kim chủ là nhân vật có tiền độ ác như vậy đấy."

Từ Niên trầm mặc một hồi lâu, đột nhiên cười cười, nhàn nhạt nói, "Vậy được bao cũng không lỗ vốn mà."

Mấy ngày sau Từ Niên ngược lại không nhìn thấy nữ nhân gây chuyện nữa, cậu hết giờ học liền chạy tới bệnh viện, phụng bồi mẹ thăm tác, cầm thuốc cho đối phương, mua cơm, sát bên người, trên hành lang nhìn thấy nhiều nhất chính là thân ảnh cậu chạy tới chạy lui, tiền như nước chảy ra ngoài, cậu nhưng ngay cả thời gian đau lòng cũng không có.

Thân thể Lý Phương vẫn là như vậy, bác sĩ Nghiêm cũng không biết làm sao an ủi Từ Niên.

"Thuốc này mặc dù đắt chút, nhưng hiệu quả so với lúc trước uống tốt hơn nhiều....." Bác sĩ Nghiêm đột nhiên dừng chút, y không thể nào đồng ý nhìn chằm chằm Từ Niên lấy ra hai cái bánh bao: "Cậu cả ngày chỉ ăn cái này?"

Từ Niên cắn một ngụm, biểu tình có chút vô tội: "Miễn là no a..... Không phải vừa nói phải thay thuốc gì?"

"....." Bác sĩ Nghiêm hít vào một hơi, y từ trong túi móc tiền ra: "Đi mua thêm món ăn mặn, trở lại tôi lại nói tỉ mỉ với cậu."

Từ Niên do dự chút, cậu lộ ra nụ cười cảm kích, cuối cùng nhận lấy tiền trong tay bác sĩ.

BAO DƯỠNG

Tỉnh Thủy Biên
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Edit + Beta: Vịt

Đã qua giờ cơm trưa, trong hành lang bệnh viện cũng không có ai, bóng râm rất vắng vẻ, Từ Niên lúc đi ngang qua cầu thang vượt bằng thủy tinh đêm đó ý thức nhìn sang.

Trần Độ đương nhiên nhớ Từ Niên, chẳng những nhớ, ấn tượng còn phi thường khắc sâu, dù sao làm thư ký giống như hấn, nhiều năm như vậy, gặp phải cái gì cũng không sai biệt lắm đều có thể giải quyết không sợ hãi, đêm đó tuy nói là ngoài ý muốn, nhưng hoặc nhiều hoặc ít vẫn làm cho hấn cảm thấy lúng túng.

"....." Trần Độ giờ điện thoại lên, lúc hấn cùng Từ Niên bốn mắt nhìn nhau còn chưa kịp làm ra biểu tình thỏa đáng gì, thiếu niên đã trước kịp phản ứng, lễ phép cười cười với hấn.

Trần Độ một bên nhìn Từ Niên đi qua bên cạnh mình, vừa hướng trong điện thoại cung kính gật đầu cúi người, "Vâng, vâng..... Dạ dạ, đều làm xong rồi....."

"Ghé lô tối nay cũng đặt xong rồi, Tàn thiếu gia đương nhiên tới chứ....."

"Tìm bé trai? Ngài không phải....."

"Không không không..... Tôi đương nhiên không có ý tứ kia..... Nhưng phải từ chỗ nào tìm nam sinh đại học sạch sẽ....." Trần Độ dừng một chút, hần từ từ ngẩng đầu, Từ Niên đứng trước mặt hần, cầm bút trong tay.

Thiếu Niên đối với hần lộ ra nụ cười xinh đẹp, "Xin hỏi, đây là của ngài làm rơi sao?"

Chỗ ngồi phía sau của xe thương vụ, Từ Niên từ đầu đến chân đều thay một thân quần áo, tóc cũng chỉnh sửa chút, sạch sẽ khoan khoái lại thanh tú, Trần Độ vừa lái xe vừa giảng quy củ với cậu.

"Ở bên ngoài phải hảo hảo gọi tiên sinh, nghe lời, không thể lảm nhảm, bảo cậu làm gì thì cậu liền làm cái đó, không bảo cậu làm cậu cũng đừng chơi loạn, chộc mấy chuyện này nhưng là tôi thay cậu chùi dít."

Từ Niên ngoan ngoãn ồ một tiếng.

Trần Độ từ kính chiếu hậu liếc cậu một cái: "Tiên sinh có khiết phích, không thể tùy tiện đụng vào anh ấy, đồ dùng phải cách khăn tay đưa, dùng qua liền phải ném xuống."

Từ Niên: "..... Dùng qua một lần cũng phải ném?"

Trần Độ nghiêm mặt: "Tiên sinh nói ném thì phải ném, không nên hỏi nhiều."

Từ Niên: "....."

Trần Độ: "Tiên sinh đưa cậu cái gì cậu liền cầm, không nên nói mấy lời kiểu như tiết kiệm tiền a, tiếc a, tiên sinh nghe sẽ mất hứng."

"....." Từ Niên suy nghĩ một chút: "Mua mua mua sao?"

Trần Đệ ghen hòng, một lúc liền không tìm ra lời để phản bác.

Từ Niên cũng không hỏi nữa, bày thủ thế ý bảo Trần Đệ nói tiếp.

"Ngược lại." Trần Đệ ho một chút: "Cậu ở cùng tiên sinh lâu sẽ hiểu, mặc dù khó chăm sóc chút, nhưng tiên sinh sẽ không bạc đãi cậu."

Hai người một đường một nói một nghe, giờ cao điểm tan tầm vẫn kẹt xe, Trần Đệ không biết từ đâu lấy được nước hoa phun chút lên người Từ Niên, không được làm ngọt nị, đợi lúc tới cửa hội sở cao cấp trời đều tối.

Trần Đệ trước mang Từ Niên tới phòng khách, dặn đi dặn lại bảo cậu đừng lảm mồm, Từ Niên đi theo sau hần, cảm giác mình rất có tư thái của đi theo thái giám vào cung thị tẩm.....

Phòng khách là loại phòng xếp xa hoa, Trần Đệ để cho Từ Niên đứng ở trước cửa chờ, mình cởi giày giẫm lên thảm đi vào, đợi hồi lâu, cái người gọi là kim chủ mới mặc áo tắm đi ra ngoài.

Hóa ra lúc trước đang tắm a..... Từ Niên mơ hồ nghĩ, cậu nhìn đối phương đi về phía mình, so với trong tưởng tượng trẻ tuổi hơn nhiều, vóc người cao tráng, ngũ quan phi thường có vị nam nhân, tóc mái anh không có lau khô, vuốt về sau, lộ ra trán, đối phương chân trần trụ, lúc bước đi trên mặt đất trên thảm kéo ra một vết nước sâu sắc.

"Thẻ học sinh mang theo không?"

"?" Từ Niên cho là mình nghe nhầm.

"Thẻ học sinh." Nam nhân nhú nhú mày, gần từng chữ nói lại, anh nhìn về phía Trần Độ, "Tôi không phải bảo cậu tìm sinh viên đại học sao?"

Trần Độ khom lưng: "Vâng ạ vâng ạ, thật sự là sinh viên đại học....."

Từ Niên ở trong túi áo lấy ra thẻ sinh viên: "Tôi mang, ngài muốn xem sao?"

Kim chủ trên cao nhìn xuống nhìn cậu, ánh mắt xoi mói, Từ Niên ngẩng đầu tận lực làm cho mình lộ ra vẻ đúng mực, cậu lộ nụ cười, đưa thẻ học sinh tới.

Nam nhân cũng không có ý định nhận lấy.

Từ Niên hiểu được, cậu từ trên bàn trà cầm khăn ăn, lót ở trên tay mình, đặt thẻ học sinh lên, đối phương lúc này mới miễn cưỡng vươn tay, ghét bỏ lặt lặt.

Từ Niên: "....."

"Cậu là đại học B?" Nam nhân liếc xéo Từ Niên.

Từ Niên: "Năm nay mới thi đỗ."

Đối phương xùy một tiếng: "Đại học B ra ngoài bán."

Từ Niên không nói chuyện, chỉ là nụ cười nhạt chút.

Trần Độ ở một bên nơm nớp lo sợ hỏi, "Trình tiên sinh, ngài xem vẫn được chứ?"

"Cứ như vậy đi." Trình Sâm hừ lạnh nói, anh chỉ chỉ Từ Niên:
"Cậu, đi tắm."

Từ Niên chớp chớp mắt.

Trình Sâm đầy mặt ghét: "Bôi cái vị gì vậy, cậu cho rằng mình là
chị gái ngọt ngào? Gay chết tiệt."

Từ Niên: "....."

Từ Niên tắm rửa xong lúc đi ra phát hiện Trình Sâm đã rời đi, chỉ
có Trần Độ đang đợi mình, cậu thối khô tóc đi xuống, thư kí tiên sinh
biểu tình nhìn cậu có chút lúng túng.

Từ Niên nhú mày: "Trình..... Tiên sinh không phải đồng tính
luyến sao?"

Trần Độ thở dài: "Ông chủ chúng ta a..... Kỳ thật là khủng đồng
(*)."

((*) Kh ử n g ở đ â y l à s ợ h ã i, đ ò n g c ó n g h ã i l à g i ố n g n h a u,
t u i c ù n g k h ô n g h i ể u t ù r n à y l ấ m, c h ấ c l à k i ể u b ị m ấ c c h ứ
n g s ợ h ã i g ì ấ y b ỏ i v ì a n h c ô n g t r u y ệ n đ ượ c n h ắ c t ớ i l à
c ứ v u i v ẻ t h ì b ị r u n c h â n, t h ề a n h c u t e o c ự c =))))

"....." Từ Niên mặc danh kỳ diệu nói: "Vậy anh ấy muốn tìm bé
tra làm gì?"

Trần Độ xoắn xuýt nói: "Ông chủ của chúng ta á, sĩ diện, gần đây
cùng mấy cán bộ cao cấp cậu ẩm bàn chuyện làm ăn, người ta lưu
hành cái này....."

Từ Niên nghĩ không ra: "Cái này có liên quan gì tới sĩ diện.....
Cần hành hạ mình như thế?"

"Một lời khó nói hết." Trần Đệ vỗ vỗ vai Từ Niên, dùng một bộ
ngữ khí người trượng tử nói: "Dù sao sau này sẽ biết."

Từ Niên: "....."

BAO DƯỠNG

Tĩnh Thủy Biên
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Edit + Beta: Vịt

Cuối cùng là Trần Đệ dẫn cậu tới hội sở dưới lầu.

Từ Niên từ nhỏ đến lớn đừng nói hội sở, quán nét cũng chưa từng đi, cho dù đường đi bị phổ cập qua dạng quán bar gì club gì, nhưng thật sự tới rồi cảm giác vẫn là rất khác.

Thiếu niên từ thành thị nhỏ đi ra, nhìn cái gì cũng có cỗ ý vị mới mẻ, ý vị mới mẻ này lớn, Từ Niên ngược lại không tinh lực lại đi nghĩ đông nghĩ tây.

Trần Đệ dẫn cậu vào một phòng bao, một phòng người tựa hồ cũng đang chờ.

Trình Sâm trong miệng ngậm điều thuốc, trong tay chơi bài, sau khi ngẩng đầu nhìn cậu một cái, nhàn nhạt nói: "Tới đây."

Xung quanh anh ngồi một vòng nam nam nữ nữ, mấy người đều trắng trợn đánh giá Từ Niên.

Thế là Từ Niên ngoan ngoãn đi tới.

Bên cạnh Tần Phong Thiên cũng ngồi một nam nhân xinh đẹp, Từ Niên luôn cảm thấy hắn nhìn qua có chút quen mắt, nghĩ nửa

ngày mới nhớ được hình như là mình tỉnh rất hot, liền nhin không được nhìn thêm mấy lần.

"Cậu nhìn ai thế?" Trình Sâm mặt lạnh hỏi cậu, "Lẽ mề cái gì, mau ngồi qua đây."

Từ Niên cảm thấy tính khí người này mặc dù có chút mạc danh kỳ diệu khó tìm, nhưng nghĩ lại, dù sao đưa tiền chính là đại gia, mình tận tâm chăm sóc là nên."

Tần Phong Thiên nhìn Từ Niên ngồi vào bên cạnh Trình Sâm, ngược lại cười trước: "Ông chủ Trình lúc nào thì tìm trẻ em?"

Trình Sâm nhả một ngụm khói ra: "Không phải trẻ con, đều sinh viên đại học rồi."

Từ Niên ngồi không nhúc nhích.

Tần Phong Thiên hỏi cậu: "Cậu năm mấy?"

Có vết xe đổ, Từ Niên nhìn Trình Sâm một cái.

Kim chủ tựa hồ đối với động tác này của cậu rất hài lòng, lòng từ bi nói: "Nói với Tần thiếu gia."

Từ Niên nói: "Năm ngoái vừa qua sinh nhật 18 tuổi."

Tần Phong Thiên vỗ tay cười, "Thật là nhỏ a, đại học nào?"

Từ Niên: "Đại học B."

Tần Phong Thiên chớp chớp mắt, không nói chuyện.

Một trong những đại học tốt nhất Đế Đô, nói ra thật là rất dọa người, so với tuổi, chuyện lên đại học cư nhiên còn chịu ra ngoài làm tiểu tình nhi này mới càng kinh thế hãi tục hơn.

Tần Phong Thiên nghĩ nửa ngày, cũng chỉ nói một câu: "Ông chủ Trình quả nhiên mị lực rất lớn."

Trình Sâm phát bài không nói chuyện, bất quá lông mày vẫn là giương lên.

Từ Niên nhìn ở trong mắt, cười bổ sung: "Tôi đặc biệt quý mến ông chủ Trình, thật là mắt rất nhiều khí lực mới theo đuổi được anh ấy, Tần thiếu gia chớ chê cười tôi."

Tần Phong Thiên: "....."

Trình Sâm ho một tiếng, cố ý tiếng ồm ồm nói: "Ai bảo cậu nói nhiều?"

Từ Niên cười rất xinh đẹp, mặt mày cong cong ẩn tình gợi tình nhìn kim chủ của cậu, thật giống như trong lòng thật sự có một trận tình cảm yêu anh yêu tới muốn chết muốn sống.

Trình Sâm mặt kéo căng, nhưng không nhìn ả bộ dáng tức giận, khẩu khí cứng ngắc nói: "Còn không ngồi tới đây?"

Từ Niên biên độ nhỏ dịch dịch cái mông, coi như là rõ ràng vượt đuôi vừa rồi của mình quả nhiên không vớ sai.

Tần Phong Thiên tựa hồ có chút chịu không được "Vẻ buồn nôn" của hai người này, xí một tiếng, kêu hầu rượu mở rượu ra, Trình Sâm uống cùng hần mấy chén, việc bàn bạc Từ Niên cũng không hiểu lắm.

Cậu kỳ thực có chút đói lợi hại, dù sao ngoại trừ buổi trưa một bữa, tới giờ này cậu vẫn cái gì cũng chưa ăn, vừa rồi lại tắm rửa, nói là bụng đói kêu vang cũng không là quá.

Đang không ngừng trái cây miễn phí trên bàn cầm cự đói, Trình Sâm đột nhiên nhìn tới một cái.

Trong miệng Từ Niên ngậm trái cà chua nhỏ, hướng anh vô tội chớp chớp mắt.

Trình Sâm tựa hồ có chút ghét loại động tác ẻo lả này của cậu, trực tiếp gọi nhân viên phục vụ tới: "Mang suất cơm thịt bò."

Từ Niên: "....."

Trình Sâm nhú nhú mày: "Cậu không muốn ăn?"

Từ Niên vội vàng lắc đầu, qua một lát, mới cảm khái nói: "Ông chủ anh thật tốt."

"Câm miệng!" Trình Sâm mặt đen lên, tức giận nói, "Không cho ồn ỉn với tôi!"

Từ Niên: "....."

Lúc cơm thịt bò đi lên Từ Niên đã không quản được mình ỉn ỉn hay không, hiện tại chỉ có cơm thịt bò mới là tốt nhất trong mắt cậu.

(giải thích chỗ này, từ ỉn ỉn cũng có nghĩa là tốt)

Lúc cậu áp úng gắp thịt, Trình Sâm và Tần Phong Thiên chuyện cũng bàn xong rồi, nam nam nữ nữ xung quanh đều sôi động lên.

Cùng Từ Niên ban đầu nghĩ là không giống, trong phòng này cơ hồ đều là từng đôi từng đôi, mặc dù không biết là đôi thật hay là đôi giả, dù sao nhìn tình cảm cũng không tệ."

Vị nam minh tinh hot kia thậm chí ngồi xuống trên đùi Tần Phong Thiên, thân thân mật mật uy Tần thiếu gia ăn trái cây.

Từ Niên đang cầm bát theo bản năng nhìn Trình Sâm, chỉ thấy ông chủ của cậu cũng đang nhìn đôi này, biểu tình không nói được là chán ghét hay hâm mộ.

Từ Niên suy nghĩ một chút, chủ động sáp tới bên tai Trình Sâm thấp giọng nói: "Ông chủ, để tôi ngồi lên chân anh nhé."

Trình Sâm: "....."

Từ Niên còn giúp anh phân tích: "Anh xem nơi này mọi người đều thân thân mật mật, anh sẽ diện đi, để cho mọi người biết tiểu tình nhi của anh có bao yêu anh đi?"

Ánh mắt Trình Sâm rõ ràng có chút dao động.

Từ Niên nói câu "Thật xin lỗi a ông chủ." liền đứng dậy, đặt mông ngồi xuống trên đùi Trình Sâm.

Bắp thịt đùi kim chủ rõ ràng trong nháy mắt liền căng thẳng.

Từ Niên không có để ý, tìm tư thế thoải mái ngoan ngoãn ngồi, cậu một lần nữa nâng bát lên chuẩn bị ăn hết cơm thịt bò còn dư lại, dường như đột nhiên nghĩ đến cái gì, do dự hỏi: "Có muốn tôi đút anh ăn cơm hay không?"

Trình Sâm hít sâu một hơi, thái dương đều có thể nhìn thấy gân xanh nổi lên dữ dội, anh cơ hồ là đè ép thanh âm cắn răng gầm lên: "Không có lấy lòng loạn với tôi! Cậu tên gay chết tiệt!"

BAO DƯỠNG

Tĩnh Thủy Biên
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Edit + Beta: Vịt

Từ Niên ngồi trên đùi kim chủ, ăn hết một chén cơm thịt bò.

Nhìn ra được Trình Sâm thật là ở trong quá trình giống như đau khổ, lúc sau mọi người đều chuẩn bị giải tán, anh lập tức đứng lên, giống như phũ ruồi đẩy Từ Niên ra.

Từ Niên cũng không sao cả, cẩn thận đi theo phía sau Trình Sâm, cuối cùng lúc ở cửa Tàn thiếu gia ôm thắt lưng nam mình tinh ngọt ngọt ngào ngào theo chân bọn họ nói tạm biệt Từ Niên còn tận chức tận trách kiên quyết kéo cánh tay kim chủ lên.

Trình Sâm: "....."

Tàn thiếu gia cười nói: "Tiểu hài nhi nhà anh thật quá ngọt."

Tay Trình Sâm vốn muốn hất người ra lại miễn cưỡng thu trở lại, ra vẻ thâm trầm lại có chút đắc ý nói: "Niên Niên em ấy chính là quá dính tôi."

Tàn thiếu gia chặc chặc hai tiếc, nói với nam mình tinh: "Xem người ta một chút."

Nụ cười của Từ Niên đúng mực, cho dù ai bên cạnh nhìn cũng là một bộ thâm tình yêu Trình Sâm muốn chết, chờ đám Tàn thiếu gia

đi, Từ Niên vội vàng rút tay ra.

Sắc mặt Trình Sâm thật sự cực kỳ khó coi, nhưng lại nói không ra lời oán giận Từ Niên, dù sao cả tối nay tiểu hài nhi cũng không làm cho anh quá mất mặt, biểu hiện chân thật biết tròn biết méo.

Trần Độ lái xe tới đón người, Trình Sâm trước ngồi vào chỗ ngồi phía sau, lúc Từ Niên định khom lưng đi vào, kim chủ chỉ phía trước, hung ác nói: "Cút lên ngồi ghế phó lái!"

Từ Niên bấu môi, đương nhiên vui vẻ không phải theo anh ngồi cùng một chỗ, chạy lên ngồi phía trước.

Trần Độ nịnh nọt nói: "Ông chủ hôm nay muốn ở đâu?"

Trình Sâm ôm cánh tay, vén vén mí mắt, "Hỏi tôi làm gì, trước đưa cậu ta trở về."

Từ Niên sửng sốt một chút, từ kính chiếu hậu nhìn thoáng qua Trình Sâm, gương mặt đối diện nhắm mắt, dứt khoát nhắm mắt làm ngơ nhắm mắt dưỡng thần.

Từ Niên báo địa chỉ bệnh viện, đỉnh lông mày Trình Sâm động một cái, Từ Niên theo bản năng giải thích: "Thân thể mẹ tôi không tốt, gần đây nằm viện."

Trong xe an tĩnh một hồi lâu, Trình Sâm đột nhiên ngạnh thanh nói: "Ai hỏi cậu?! Tự mình đa tình!"

Từ Niên: "....."

Trên đường hơn nửa đêm ngược lại không tắc, không đầy một lát Trần Độ đã đưa Từ Niên tới bệnh viện, vừa dừng xe, Trình Sâm liền

hạ cửa sổ xe, lộ ra khe hẹp.

Từ Niên: "?"

Một tấm thẻ ngân hàng từ trong khe hẹp đưa ra, lúc Từ Niên nhận lấy, tay đối phương lui đặc biệt nhanh, "Xoạt" một cái ngay cả cửa khe hẹp cửa sổ xe cũng không có.

Trần Độ không có biện pháp đành lại giải thích một lần với Từ Niên: "Nơi này có tiền, sau này một tháng gửi cho cậu một lần, mật mã sáu số 0, lúc nào quan hệ bao dưỡng kết thúc, tấm thẻ này cậu trả lại cho ông chủ."

Từ Niên ngoan ngoãn đáp ứng nói: "Vâng."

Suy nghĩ một chút, vẫn là sắp tới cửa sổ thủy tinh phía sau xe hướng người ở bên trong thật lòng thành ý nói: "Cám ơn ông chủ, tôi nhất định sẽ hảo hảo báo đáp ông chủ."

Cửa sổ xe bởi vì là toàn bộ màu đen, Từ Niên không nhìn rõ biểu tình Trình Sâm, Trần Độ ngược lại có chút cười cười xấu hổ, ra thủ thế "Tạm biệt".

Từ Niên đứng ở cửa bệnh viện, vẫn đưa mắt nhìn đèn đuôi xe tới không nhìn thấy nữa mới thôi.

Trong phòng bệnh Lý Phương đã ngủ, Từ Niên rón rén lấy nước nóng rửa mặt, giữ nguyên áo nằm trên giường nhỏ bên cạnh, cậu nằm một lát ngược lại không ngủ được, lại lấy thẻ ngân hàng trong túi áo ra tỉ mỉ nhìn một lát.

Lý Phương ở trên giường động một cái, Từ Niên vội vàng ngồi thẳng thân thể nhìn, may là mẹ chỉ là lật người, mắt vẫn nhắm.

Từ Niên cẩn thận nằm lại xuống, trong tay nắm tấm thẻ ngân hàng kia, nắm chặt ở gần ngực.

Nghĩ nhiều rồi, Từ Niên liền nhin không được cười một cái, cậu lại cúi đầu nhìn tấm thẻ, tiểu ý nhưng vẫn là nhặt xuống.

Bầu trời bên ngoài bệnh viện đen một mảnh, không có sao và gió, rèm cửa sổ chắn đèn neon, thỉnh thoảng lối đi bộ truyền đến động tĩnh xe, Từ Niên lẳng lặng nằm, cuối cùng rốt cục nhắm hai mắt lại.

BAO DƯỠNG

Tỉnh Thủy Biên
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Edit + Beta: Vịt

Hôm sau Từ Niên sáng sớm thức dậy bởi Lý Phương đi thăm tách, hiện tại bệnh viện giường ngủ thiếu, bác sĩ tìm cậu nói chuyện mấy lần, ý là muốn chuyển ra, không thể tiếp tục chiếm giường ngủ.

Từ Niên buổi trưa lúc đi xuống mua cơm tìm điểm ATM gần đây kiểm tra số dư thẻ, nhìn thấy 5 số 0 đi theo sau số 1 quả thực tâm hoa nộ phóng.

Cậu lấy tiền trực tiếp liền đặt trước căn hộ cho thuê đã coi trọng trước, cơm tối cũng không ăn liền chuyển nhà qua.

Trần Đệ lúc họp được một nửa điện thoại trong túi áo sơ mi đột nhiên rung một cái, hấn móc ra vừa nhìn, mí mắt nháy mấy cái.

Trình Sâm bình thường không tham gia hội nghị, anh chỉ nghe kết quả, mấy giám đốc ở trước bàn làm việc của anh báo cáo một lần, anh cảm thấy không thành vấn đề liền ký văn kiện.

Lúc anh sắp kí xong, Trần Đệ đi vào, lấy điện thoại di động ra giấu ở dưới bàn làm việc ý bảo anh nhìn một cái.

Trình Sâm mặt lạnh nhìn xong, "Bụp" một tiếng, một xấp giấy họp đồng bị anh đâm thủng.

Trần Đệ quan sát sắc mặt anh, thử dò xét nói: "Có muốn tôi đi nói một chút hay không?"

"Nói cái rắm!" Trình Sâm giận nói, "Vốn chính là được tôi bao dưỡng, cho cậu ta tiền chính là để cho cậu ta xài!"

Trần Đệ: "....."

Trình Sâm nhin một hồi, vẫn là nhin không được: "Thật con mẹ nó một chút cũng không khách khí!"

Trần Đệ nghĩ thầm tiểu ngôn tình Tấn Giang của anh đâu rồi, nữ chính trung trinh không hai một lòng yêu anh, được bao dưỡng còn biểu thị lòng trung liệt, nói mình chỉ vì người không vì tiền?

Trình Sâm suy nghĩ một chút vẫn là tức, hỏi Trần Đệ: "Lần sau cùng Tần thiếu gia hẹn là lúc nào?"

Trần Đệ vội vàng lật list biểu: "Hai tuần sau, có trận bóng."

Trình Sâm: "Những cái khác còn có an bài gì?"

Trần Đệ tiếp tục lật: "Hai ngày nữa có một liên hoan, bất quá là cùng bạn bè bình thường của Trình tổng anh, trường hợp này, không cần mang....."

Lời còn chưa nói hết, đã nghe thấy Trình Sâm tức giận nói: "Gọi cậu ta tới, cầm tiền không làm việc, đâu có chuyện tốt như vậy!"

Trần Đệ: "....."

Từ Niên giải thích với Lý Phương tiền là trường học tổ chức quyên tiền tài trợ.

Điểm này kỳ thực cũng không sai lắm, cậu dù gì cũng là một học sinh mới của đại học B, thẻ học sinh đều ở chỗ Trình Sâm, coi như ông chủ Trình quyền tiền tài trợ thôi.

Lý Phương cho dù có hoài nghi, nhưng từ nhỏ đến lớn con mình đều là thông minh lại đáng tin, hơn nữa bà hiện tại một con ma ốm, có tiền đối với bà và Từ Niên mà nói chính là chuyện tốt thiên đại, quay đầu lại còn nín lấy chỗ tiền này liền thật sự là khác người.

Từ Niên mua thức ăn trở lại nấu một bàn lớn, Lý Phương bởi vì vấn đề thận có vài món vẫn không thể ăn, nhưng có thể nhìn cũng rất cao hứng, hai người vui vẻ ăn cơm xong, Từ Niên bố trí Lý Phương thỏa đáng mới đi rửa bát.

Đang rửa, liền nhận được điện thoại của Trần Độ.

Từ Niên vội vàng lau khô tay, cung kính nhận: "Thư ký Trần?"

Trần Độ kỳ thực rất thích kiểu nhị chủ tử (*) không già mồm cãi láo lại có tố chất như Từ Niên, cho nên nói chuyện với cậu cũng rất khách khí: "Ngày kia ông chủ Trình buổi tối có một bữa tiệc, tới lúc đó cậu hết giờ học tôi tới đón cậu."

((*) nhị chủ tử: tui cũng không biết gì về thích như nào từ nay, kiểu như là người tình của ông chủ thì là chủ thứ hai của mình đấy)

Từ Niên nói "Anh chờ chút" cậu lật thời khóa biểu ra, đánh dấu sao dưới hai tiết sau buổi trưa: "Cần tôi mặc quần áo mới không?"

Trần Độ sửng sốt: "Cậu có quần áo mới không?"

Từ Niên "A" một tiếng: "Tôi dùng tiền của ông chủ mua.:

Trần Độ: "....."

Ông chủ nói thật không sai a! Cậu thật đúng là một chút cũng không khách khí a!

BAO DƯỠNG

Tĩnh Thủy Biên
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Edit + Beta: Vịt

Từ Niên dùng 10W đồng tiền nhưng một chút cũng không đau lòng.

Cậu chẳng những nộp một tiền thuê nhà một năm, còn đặt mua không ít đồ, quần áo của Lý Phương cũng mua một ít, đương nhiên quần áo của mình cũng thế.

Khoản tiền kia ra ngoài quá nhanh, chớp mắt một cái đã ít đi số 0.

Từ Niên cũng không phản tỉnh mình có phải do kiếm nhập xa (*) quá dễ dàng hay không.

((*) do ki ệ m nh ậ p xa: T ừ ti ế t ki ệ m t ớ i xa x ỉ th ì d ễ, nh ư ng t ừ xa x ỉ t ớ i ti ế t ki ệ m l ạ i kh ó)

"Vẫn phải càng thêm cố gắng làm việc a." Từ Niên rất nghiêm túc nghĩ.

Qua chưa tới mấy ngày, Trần Đệ quả nhiên đúng giờ buổi chiều tới cổng đại học B đón người.

Từ Niên một đường đi ra thật là sạch sẽ thanh tú, một thân đồ mới đều là nhãn hiệu tốt, nhìn đã không tiện nghi.

Cậu trước khi bước lên xe khách khí chào hỏi, sau khi ngồi xuống liền an tĩnh không nói, Trần Độ vừa lái xe vừa nhìn không được cảm khái, trình độ chuyên nghiệp này, so với mình đều cao hơn.

"Hôm nay đi chính là người trong nhà, không cần quá câu nệ." Trần Độ luôn luôn là tính bà mẹ loại chuyện này, khai báo sự tình tới lỗi nhai.

Từ Niên ngoan ngoãn nghe.

Trần Độ: "Đều là bạn bè thật sự của ông chủ, kiểu mười mấy năm ấy, cậu nghe lời là được."

Từ Niên đáp ứng nói: "Vâng."

Trần Độ lại nói: "Phải hảo hảo show ân ái, biểu hiện rất y lại vào ông chủ."

Từ Niên sửng sốt: "Ông chủ yêu cầu sao?"

"Không." Trần Độ nghiêm túc, "Tôi đoán."

Từ Niên có chút khó xử: "Tôi cảm thấy anh ấy khả năng không thích."

Trần Độ: "Nói thế nào?"

Từ Niên phiền não thở dài: "Tôi lần trước ở trước mặt Tần thiếu gia chính là làm như vậy, kết quả ông chủ mắng tôi câu dẫn anh ấy."

Trần Độ: "....."

Mặc dù Từ Niên thân phận là tiểu tình nhi Trình Sâm bao dưỡng, nhưng cho dù giả dạng, Trần Độ cũng không thể trực tiếp đưa người tới trong nhà bạn, còn phải rẽ về công ty đón ông chủ.

Trình Sâm lúc lên xe phát hiện Từ Niên ngồi ở vị trí phó lái.

"Chào ông chủ." Từ Niên ngoan ngoãn gật đầu chào hỏi.

Trình Sâm nhìn cậu một cái: "Cậu ngồi phía trước làm gì."

Từ Niên đờ một chút, không hiểu anh có ý gì.

Sắc mặt Trình Sâm không vui, giễu cợt nói: "Chưa từng làm tiểu tình nhi? Ngồi phía sau!"

"....." Từ Niên đành phải xuống xe, ngồi lên chỗ phía sau.

Ông chủ của cậu đúng là đủ quái, kêu người ngồi phía sau, bản thân thì tránh tới hạn không thể dán tới trên cửa bên kia, đây là bị cái tội gì.

Trình Sâm vừa lên xe Trần Độ liền không nói chuyện nữa, an tĩnh như gà một đường lái tới đích.

Ngoài ra Từ Niên không nghĩ tới chính là, cái gọi là nhà bạn cũng thật là nơi dân ở bình thường, Trình Sâm xuống xe trước, cư nhiên vòng qua bên kia mở cửa cho Từ Niên.

Từ Niên thụ sủng nhược kinh nói rõ "Cảm ơn."

Sau khi xuống xe, Trình Sâm đột nhiên duỗi tay tới, biểu tình nhẫn nại nói: "Cầm tay."

"....." Từ Niên do dự chút: "Muốn cách khăn tay không?"

Trình Sâm hung tợn nói: "Câm miệng!"

Từ Niên không nói, suy nghĩ một chút, cậu dè dặt vươn tay, cầm ngón út đối phương.

Lòng bàn tay Từ Niên rất ấm, nhiệt độ giống như trẻ con vậy.

Lúc bị cầm, nhiệt độ kia giống như một đám lửa, đốt trên đỉnh ngón út Trình Sâm.

Thấy Trình Sâm vẫn không nhúc nhích, Từ Niên bèn lại đánh bạo nhẹ nhàng mà lắc lư tay.

Trình Sâm nhịn không được quay đầu lại nhìn Từ Niên một cái.

Đứa nhỏ kia hướng anh nở nụ cười, thật lòng thành ý, còn lộ ra hai cái răng hổ.

BAO DƯỠNG

Tĩnh Thủy Biên
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Edit + Beta: Vịt

Trình Sâm sau khi thời gian qua đi rất lâu vẫn luôn nhớ tới đôi răng hổ vừa nhìn thấy.

Anh nghiêm túc nhớ lại một lần, phát hiện trong trí nhớ chưa từng nhìn thấy bé trai nào cười đẹp như vậy.

Chờ lúc ý thức được mình nghĩ cái gì, sắc mặt Trình Sâm liền khó coi lên.

Cười đẹp mắt như vậy nhất định là muốn câu dẫn ta!

Trình Sâm nghĩ tới, trong lòng lại nhin không được mắng một tiếng: "Gay chết tiệt!"

Từ Niên đã ở bên bàn cơm ngồi xuống, thấy ông chủ trường mình vẫn có chút mặc danh kỳ diệu: "?"

Trình Sâm quay mặt qua chỗ khác, từ trong lỗ mũi "Hừ" một tiếng khinh thường.

Từ Niên: "....."

Bạn của Trình Sâm là một đôi vợ chồng trên tuổi, trong nhà rất có cảm giác của web bookben (*), trang trí tràn đầy ý vị mặc thủy.

((*) ở Trung Quốc có trang web truyện online là bookben.com)

Từ Niên không nghĩ tới Trình Sâm cư nhiên còn có loại bạn bè này, lúc đối phương thân thiết chào hỏi cậu ngồi xuống, Từ Niên cũng không làm sao không biết xấu hổ.

"Cậu chính là Tiểu Niên đi?" Chung Sinh đã sắp 60 rồi, hán tới cái tuổi này, nhìn Từ Niên quả thực là đời cháu.

Lão giáo sư tóc bạc mặt hồng hào có thể so với người trẻ tuổi còn văn minh hơn, cho dù đã từng là giáo viên của Trình Sâm, đối với chính mình học sinh đột nhiên chuyển tính hướng cũng sẽ không đánh giá nhiều.

Ngược lại là Từ Niên, cậu không rõ ràng Trình Sâm là như thế nào giới thiệu mình, ngoại trừ mỉm cười biết điều thật đúng là không biết nên phản ứng thế nào.

Trình Sâm ngược lại không sao cả, anh rõ ràng tư thái tùy ý hơn bình thường, ngồi giạng hai chân, tay áo sơ mi cũng xắn tới gần khuỷu tay, tóc mái ban ngày chải lên thì dán vào trên trán, tăng thêm vài phần gợi cảm.

Chỉ bất quá biểu tình vẫn là rất thối, vốn tưởng tới nhà giáo viên có thể thu liễm chút, kết quả vẫn là một bộ ai cũng thiếu anh một trăm triệu.

Sư mẫu hướng Từ Niên trêu ghẹo: "Nó nha, tính tình vẫn như vậy, cũng không biết ai nhịn được."

Từ Niên khẽ mỉm cười, thật lòng thành ý nói: "Cháu thích anh ấy như vậy."

— Đặc biệt là lúc đưa nhiều tiền.

Trình Sâm lổ tai động một chút, anh nghiêng đầu nhìn Từ Niên, người sau lại cười lộ ra hai cái răng nanh, Trình Sâm xí một tiếng, bày ra bộ dạng mất hứng, chân lại nhịn không được run không ngừng.

"Nó vui về một cái liền nhịn không được run chân." Sư mẫu tiếp tục tận hết sức lực vạch trần ông chủ: "Trên mặt hung, trong lòng lại vui muốn chết."

"....." Trình Sâm lập tức không run chân nữa.

Từ Niên thật là nín cười nín tới xương sườn đều đau, vẫn không thể biểu hiện ra, đành phải vươn tay cách quần Tây ở trên đùi Trình Sâm khẽ vuốt mấy cái.

Trình Sâm theo bản năng muốn tránh, nhưng nghĩ đến hai vợ chồng đối diện, vẫn là kiên cường nhịn.

Cơ đùi dưới lòng bàn tay Từ Niên thật là cứng ngắc lại cực nóng, cậu đầy mặt thâm tình ái ý, nhìn chăm chăm mặt Trình Sâm không chớp mắt cười ngọt ngào nói: "Xấu hổ cái gì nha, anh còn có cái gì tôi không biết sao?"

Trình Sâm hít sâu một hơi, cơ hồ là cắn xương cằm gần từng chữ nói: "Làm sao có thể chứ bảo bối, anh từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, em đều rõ ràng mà."

BAO DƯỠNG

Tĩnh Thủy Biên
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Edit + Beta: Vịt

Một bữa cơm ăn tới giữa, tay Từ Niên còn hữu ý vô ý đặt ở trên đùi Trình Sâm, bất quá đang hoàng rất nhiều, liền làm ra một bộ đặc biệt ân ái.

Thầy và sư mẫu lớn tuổi, thích nhất nhân thấy tiểu bối nhân duyên mỹ mãn, thân thể khỏe mạnh, cho nên sau khi gặp Từ Niên hiểu chuyện như vậy, thật là càng nhìn càng thích.

Trình Sâm vì mặt mũi chỉ có thể nhìn, nhưng được người bên cạnh tăng bốc trong lòng lại vui vẻ kín đáo..... Anh cúi đầu liếc nhìn tay Từ Niên đặt ở trên chân mình, cố gắng khống chế không run chân.

Từ Niên thấy anh ghen tới khó chịu, rất là quan tâm lại như không có chuyện gì xảy ra thu tay lại.

Đúng lúc sư mẫu lại hỏi một câu, "Tiểu Niên học ở đâu?"

Từ Niên cười đáp: "Đại học B."

"Ai u." Sư mẫu hướng Trình Sâm dựng thẳng ngón cái, "Tiểu Trình ánh mắt thật tốt."

Trình Sâm trên mặt khinh thường "Hừ" một tiếng, chân lại run lên.
(Đ m anh đá ng eo vlilll =))))

"....."

Từ Niên nghĩ thầm người này cũng quá dễ dụ rồi đi?

Một bữa cơm ăn thật là khách chủ hết sức vui vẻ, Trình Sâm và Chung Sinh đều uống rượu, cuối cùng nói chuyện lại móc ruột móc gan, Từ Niên ngoan ngoãn ở bên cạnh chờ, cuối cùng còn kính chúc kính trách đỡ ông chủ xuống lầu.

Trần Đệ đã làm ấm xe hơi một lát, thấy Từ Niên dìu Trình Sâm vào chỗ ngồi phía sau, chính mình do dự một lát lại vòng qua tay lái phụ.

"?" Trần Đệ, "Cậu không bồi ngồi phía sau?"

Từ Niên: "Ông chủ không phải có khiết phích sao?"

Trình Sâm cũng không biết là say thật hay say giả, ở ghế sau ngẩng đầu nhắm mắt dưỡng thần, Trần Đệ thấy anh không ý kiến liền cũng không nhiều lời nữa, chuẩn bị trước đưa Từ Niên về.

Trên đường trở về lúc gặp được siêu thị, Từ Niên lại kêu ngừng xe, chạy xuống mua trà giải rượu và cơm nắm sushi trở lại.

Trần Đệ: "Cậu chưa ăn no?"

Từ Niên cười: "Đương nhiên không phải."

Cậu mở cửa xe phía sau, vừa đỗ vừa chăm sóc Trình Sâm uống trà giải rượu, lại thay anh xoa bóp huyết thái dương một lát, giảm bớt nhức đầu.

Trình Sâm trong quá trình ngược lại rất hiếm thấy nghe lời, lâu bầu một tiếng lại ngủ mất.

Từ Niên lại lần nữa ngồi trở lại tay lái phụ, đưa mấy viên sushi cho Trần Độ: "Ông chủ ăn không nhiều lắm, để cho thư kí Trần anh đưa giúp đi, sau khi tỉnh rượu sợ anh ấy đói."

Trần Độ ánh mắt phức tạp nhìn túi mua đồ siêu thị kia, hồi lâu mới chậm rãi nói: "Cậu cũng thật là quá chuyên nghiệp đi....."

Từ Niên chớp chớp mắt, đặc biệt tính trẻ con toét miệng cười nói, "VẬY anh lúc tới thay tôi nói tốt vài câu, thêm nhiều lương hơn."

Trần Độ: "....."

Từ Niên lúc trở lại phòng trọ Lý Phương đã ngủ, cậu động tác yên lặng rửa mặt xong, thay quần áo trên người, ở trên ban công hướng về phía ánh sáng yếu ớt nhìn kỹ tiêu chuẩn nước giặt.

Nói là nước ấm không thể vượt quá 30 độ, phải giặt tay, không thể giặt khô.

Từ Niên thở dài, đành hoảng đi múc nước.

Ngâm xong quần áo, đổ nước giặt, Từ Niên ngồi trước chậu nước phát ngốc một lúc.

Quần áo trong chậu, vừa nhìn chính là vải tốt, đắt tiền, thoải mái, cậu trước kia chưa từng mặc.

Cho dù bề ngoài có thể giả bộ ngoan gặt người, giống như rộng lượng, giống như không sao cả, nhưng Từ Niên tự mình rõ ràng, cậu cũng không phải là thanh tân thoát tục, vô dục vô cầu.

Cậu cũng muốn ở ấm áp thoải mái, đi ra ngoài gặp người thể diện đẹp đẽ, không phải chạy ngược chạy xuôi ở bệnh viện, vì 70 đồng tiền giường ngủ chịu xem thường.

Cậu triệt đầu triệt đuôi, chính là tục nhân.

Trần Độ nói cậu chuyên nghiệp, lời này một chút không sai, dù sao cậu muốn làm cho cuộc sống này trải qua thoải mái, trải qua lâu dài, cậu đương nhiên phải chuyên nghiệp.

Chỉ cần cậu chuyên nghiệp —

Từ Niên cúi đầu liếc nhìn điện thoại mới mua, quả nhiên tới tin nhắn mới hệ thống nhắc nhở.

Trong thẻ của cậu lại thêm 5 vạn đồng.

BAO DƯỠNG

Tĩnh Thủy Biên
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Edit + Beta: Vịt

Không thể không nói, Trình Sâm thật sự là ông chủ hào phóng, hào phóng tới Từ Niên quả thực hận không thể muốn tích cực vì kim chủ kính dâng thân tâm.

Huống chi người ta còn không muốn thân, chỉ cần cậu giả bộ đồ dành nhiều chút là được rồi.

Tiền này cầm quá dễ dàng Từ Niên ngược lại cảm thấy rất áy náy, thế là bình thường cậu liền nhịn không được đối với Trình Sâm càng thêm ân cần.

Trình Sâm làm ăn làm tới mức độ này, công việc xã giao đương nhiên không ít, anh không phải là người quá để ý thân thể mình, ỷ vào người cao lớn cơ bắp cường tráng ngược lại kéo dài được rất tốt.

Kết quả một lần trước khi uống rượu, Trần Đệ cố ý trước đưa tới hai nắm sushi.

Trình Sâm nhú nhú mày, đầy mặt ghét bỏ, "Đây là cái gì?"

Trần Đệ: "Đừng bụng rỗng uống rượu, trước lót dạ."

Trình Sâm: "....." Không phải là anh đa nghi, Trần Độ làm thư ký của anh 8 năm, cho tới bây giờ chưa một khắc giống như bây giờ ôn lương hiện thực qua.

Trần Độ: "Là Từ thiếu gia đưa tới."

Trình Sâm híp mắt: "Từ Niên?"

Trần Độ vẫn luôn nhớ phải giúp nhị chủ tử chuyên nghiệp nói tốt: "Đúng vậy đúng vậy, đứa nhỏ này nhưng hiểu chuyện, mọi thứ đều nhớ tới anh."

Biểu tình Trình Sâm đen tối không rõ, cuối cùng vẫn là căng thẳng giờ cầm lên: "Mở ra."

Trần Độ giúp anh mở bao bên ngoài đưa tới, Trình Sâm vài miếng liền giải quyết hết, vừa run chân vừa ánh mắt chỉ huy Trần Độ mở cái thứ hai.

"Cậu ta làm sao không tự mình đưa tới." Trình Sâm vừa ăn vừa hỏi.

Trần Độ cẩn thận nói: "Từ thiếu gia sợ anh bận rộn."

Trình Sâm "Hừ" một tiếng: "Cậu về nói với tôi tôi không thích vị cá hồi."

"....." Trần Độ nghĩ thầm người ta có lòng đưa tới đã rất tốt rồi, còn chọn ba lấy bốn!

Từ Niên bởi Lý Phương ở bệnh viện thẩm máu, lúc gần kết thúc nhận được tin tức của Trần Độ.

"Ông chủ nói anh ấy không thích cá hồi." Trần Độ cùng cậu xuyên ần ý, "Bắt quá ngược lại đều ăn sạch."

Từ Niên trả lời: "Anh ấy có nói mình thích vị gì không?"

Trần Độ: "Vậy thì không có....."

Từ Niên suy nghĩ một chút, gõ chữ nói: "Vậy tôi lần sau mỗi vị đều mua một phần."

Trần Độ có chút xấu hổ: "Vậy rất lãng phí tiền đi?"

Từ Niên: "Không sao, đều là tiền ông chủ cho."

Trần Độ: "....."

Từ Niên khắc sâu thông suốt lòng cừu mọc trên thân dê vẫn là rất tích cực tặng đồ cho Trình Sâm.

Sau mấy lần tặng, Trần Độ hữu ý vô ý hướng cậu tiết lộ một lần Trình Sâm không thích ăn đồ ăn nhân viên, thế là hôm sau Từ Niên liền xách theo hộp tiện lợi tới công ty.

Trình Sâm ở phòng làm việc nhìn thấy cậu vẫn không phải rất cao hứng: "Cậu tới làm gì?"

Từ Niên tính khí tốt cười cười: "Đều qua giờ cơm rồi, sợ anh đói chết."

Trình Sâm không nói lời nào, anh nhìn Từ Niên mở hộp tiện lợi ra, bên trong phân ra 7-8 ô vuông nhỏ, lượng cơm ngược lại rất nhiều, chay mặn phối hợp cũng cân xứng.

"Không biết khẩu vị của anh, cho nên làm nhiều chút." Từ Niên cầm đũa đưa tới, cố ý bổ sung, "Đều đã khử trùng."

Trình Sâm đợi một lát mới nhận lấy đũa, chậm rãi gắp xem một lần.

Từ Niên ở bên cạnh ngoan ngoãn chờ, cũng không giục anh.

Một hồi lâu, Trình Sâm rốt cục ăn miếng đầu tiên.

Từ Niên theo bản năng cúi đầu nhìn chân anh.

Không run.

Đậu đũa, không thích ăn.

Trình Sâm xoi mói lượm một lát thịt cá, phát hiện xương cừu nhiên trước đó đều được Từ Niên nhặt sạch.

"Là cá mè." Từ Niên chủ động nói, "Anh ném thử chút?"

Ông chủ Trình được dỗ ăn cơm rốt cục hài lòng nuốt thịt cá vào trong miệng.

Từ Niên liếc mắt đui đối phương dưới gầm bàn.

— Quả nhiên run vô cùng lợi hại.

Một bữa cơm chậm chậm chạp chạp làm cho Từ Niên không sai biệt lắm sờ thấu khẩu vị Trình Sâm, bất quá cũng là rất mệt, thói quen ăn cơm của Trình Sâm thật sự còn tệ hơn trẻ con, kén ăn nghiêm trọng không nói, ăn gì cũng phải dỗ trước, cái cách ăn khẩu vị của anh như vậy cừu nhiên còn có thể không tệ, Từ Niên cũng là không hiểu.

Cơm nước xong Trình Sâm còn muốn ngủ trưa, phòng làm việc của anh rất lớn, đặc biệt chừa ra một gian phòng bên trong còn đặt giường.

Từ Niên thu thập xong hộp tiện lợi, rửa xong tay đi ra ngoài đã nhìn thấy kim chủ ngồi ở trên ghế salon không động đậy.

"Không đi ngủ một lát?" Từ Niên vẩy nước trên tay.

Trình Sâm nhìn cậu một cái: "Mệt, không muốn động."

Từ Niên sửng sốt vài giây mới kịp phản ứng đây là muốn cậu hỗ trợ cởi áo.

Từ Niên không thể làm gì khác hơn là lột thân lại đi cầm đồ ngủ cho Trình Sâm, hầu đổi phương cởi áo vest và cà vạt.

Từ Niên nói: "Áo sơ mi quần anh tự cởi?"

Trình Sâm biểu tình thối hoắc nhắc chân: "Còn có giày nài."

"....." Từ Niên nhận mệnh ngồi xổm xuống cởi giày cho anh.

Bởi vì là giày da buộc dây, cởi ra còn có chút phiền toái, Trình Sâm nhìn Từ Niên dịu ngoan rũ xuống phần gáy tuyết trắng, không biết làm sao ngực nóng lên.

"Cậu hiện tại có phải đặc biệt cao hứng hay không." Mặc dù là câu hỏi, nhưng Trình Sâm dùng là ngữ khí khẳng định đặc ý, "Có thể đụng tôi như vậy."

Từ Niên vẽ mặt khó hiểu: "?"

Trình Sâm khời mi, anh lớn lên thật sự là rất có vị nam nhân, mặt mày anh khí bừng bừng: "Đừng giả bộ, tôi biết cậu yêu chết tôi rồi."

Từ Niên: "....."

Trình Sâm rất là lòng từ bi nói: "Xem trên phần cậu đối tốt với tôi như vậy, lần này áo sơ mi và quần sẽ để cho cậu cởi đi."

Từ Niên: "....."

BAO DƯỠNG

Tỉnh Thủy Biên
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Trần Đệ kỳ thực cũng không rõ ràng Từ Niên và Trình Sâm hiện tại tới cùng tình huống như thế nào, ở trong ấn tượng của hắn ông chủ của mình là một siêu cấp đại thắng nam ngay cả nhìn thấy chó, chỉ cần biết là công, đều sẽ không tới động vào, nhưng hôm nay cái điệu bộ này, rõ ràng là cùng tiểu tình nhi đánh lửa nóng, bảo người đưa cơm cởi quần áo, công việc hiện nội trợ.

Từ Niên sau đó liền đưa cơm trưa một tuần liền, trên căn bản đồ ăn mang tới có thể làm cho Trình Sâm sau khi cầm đĩa liền bắt đầu chân run tới tận khi cậu thu chén.

Về phần cậu hầu hạ ngủ, chiếu cố say rượu gì đó, đối với Từ Niên mà nói cũng không phải việc gì khó.

Trình Sâm mặc dù khó hầu hạ, nhưng trả tiền lại rất dễ dàng, trên căn bản chỉ cần ngày đó nhìn thấy Từ Niên, buổi tối trở về trong tài khoản đều sẽ nhiều hơn một khoản tiền hoặc nhiều hoặc ít.

Giống như lão cha thổ hào cho con tiền tiêu vặt vậy, một chút cũng không đau lòng.

Trần Đệ cũng đã quen nhị chủ tử thường xuyên đến tuần tra nội dung công tác, Từ Niên hiểu chuyện lễ phép lại nghe lời, chưa bao giờ gây thêm phiền toái cho thư kí hắn đây, dáng vẻ này trước trước kia, Trình Sâm chọc giận tình nhi còn phải thư kí hắn đây tới dỗ.....

"Thư ký Trần." Dỗ xong Trình Sâm ngủ trưa rồi, Từ Niên xách theo hộp tiện lợi rỗng đi ra ngoài, nhìn thấy Trần Độ lên tiếng chào hỏi.

Thư ký Trần mắt cười đều sắp không còn, "Vắt vả rồi vắt vả rồi."

Từ Niên cũng cười: "Nên vậy mà."

Trần Độ: "Tuần sau sẽ đi chơi bóng cậu biết chứ?"

Từ Niên gật đầu: "Tôi biết, đồ thể thao đều mua xong rồi."

Trần Độ nhảy lông mày một cái, đã biết không nói mấy lời ngu ngốc tởn như "Lãng phí với không lãng phí" nữa rồi, tiểu tình nhi hợp cách như Từ Niên tuyệt đối sẽ không vì ông chủ tiết kiệm tiền.

"Tôi mấy ngày nữa có thể không đến đưa cơm." Từ Niên trước khi đi đột nhiên nói, "Phiền toái anh nói một tiếng với ông chủ."

Trần Độ trong lòng lộp bộp một cái: "Sao thế?"

Hắn thật sự sợ Trình Sâm lại chọc người tức giận quẳng trọng trách không làm.

Từ Niên: "Tôi muốn đi học lái xe."

Trần Độ nhất thời không hiểu được: "Học, học lái xe?"

Từ Niên rất tự nhiên lộ ra hai cái răng hổ nhỏ: "Đúng a, sau này nếu như ông chủ tặng tôi xe, tôi cũng phải biết lái chứ."

Trần Độ: "....."

Hôm sau quả nhiên Từ Niên không tới đưa cơm, Trần Độ lúc mua hai hộp cơm tới phòng làm việc của anh còn nhìn thấy anh đã sớm an vị trên ghế salon run chân chờ người, nhìn thấy là mình thư ký đi vào, chân lập tức không run nữa, nhú nhú mày hỏi: "Từ Niên đâu?"

Trần Độ đặt hộp cơm lên trên bàn, giải thích nói: "Cậu ấy đi học lái xe?"

"Học lái xe?" Trình Sâm sắc mặt lại khó coi một phần, "Cậu ấy tại sao muốn đi học xe?"

Trần Độ trong lòng nghĩ chờ anh tặng xe cho cậu ấy lái, ngoài miệng ngược lại theo thói quen theo nhị chủ tử nói ngọt vài câu: "Có lẽ là muốn sau này có thể giúp anh lái xe đi."

Trình Sâm lỗ tai động động, trầm mặc một hồi, đột nhiên ra vẻ bình tĩnh nói: "Cậu ấy là nói như vậy?"

Trần Độ: "Vâng ạ."

"Hmmm." Trình Sâm run run chân, "Cậu ấy nghĩ tốt lắm!"

Trần Độ: "....."

Chương trình học đại học không bận, học lái xe vừa vặn thích hợp, lúc giao tiền Lý Phương còn rất tiếc, hỏi mấy lần Từ Niên còn dư lại bao nhiêu.

"Con đang đi làm." Từ Niên an ủi bà, "Tiền kiếm lại nhiều."

Lý Phương không tin: "Làm gì kiếm nhiều tiền như vậy a?"

Từ Niên: "Con nhưng là sinh viên đại học B, tham gia một nghiên cứu biết, có hạng mục quý."

Lý Phương vẫn có chút hoài nghi: "Thật hay giả?"

Từ Niên nghiêm túc: "Đương nhiên, giáo sư kia của bọn con đặc biệt coi trọng con, dẫn con cùng nghiên cứu, ra thành quả, còn chưa tốt nghiệp đã có thể ổn định."

Lý Phương thờ dãi: "Vậy con nên đối tốt với giáo sư của các con hơn chút, nghe lời, đừng chọc giáo sư giận."

Từ Niên khẽ mỉm cười: "Đương nhiên."

Chỗ học xe ở ngoại thành, Từ Niên là lớp buổi chiều, cậu luyện xe xong giờ cơm chiều đều sắp qua, may là trong nhà chuẩn bị đồ ăn sẽ không đói bụng mẹ, cậu ở ngoại thành tùy tiện giải quyết một chút là được."

Kết quả hôm sau vừa tan lớp, bên ngoài bãi đỗ xe cư nhiên đứng phải Trần Độ.

Thư ký Trần tựa hồ đợi cậu rất lâu, lần đầu tiên chủ động xuống xe mở cửa xe cho cậu: "Hai ngày đã r ám đen không ít rồi."

Từ Niên sờ sờ mặt: "R ám đen sao?"

Trần Độ nhìn kỹ một chút: "Có một chút, phải bôi kem chống nắng, ông chủ thích lớn lên trắng."

Từ Niên nhú nhú mày, tựa hồ thật sự có chút ít phiền não: "Vậy trước tiên tới Watsons (*) đi."

((*) Watsons: nh ấ n hi ệ u m ỹ ph ẩ m c ự c n ồ i ti ế ng ở HongKong)

Trần Đệ: "Làm gì?"

Từ Niên: "Mua mask trắng da."

Trần Đệ: "..... Cậu quá chuyên nghiệp rồi a!!!"

Trần Đệ dẫn cậu đi ăn cơm, Từ Niên cho rằng sẽ đụng phải Trình Sâm, kết quả là hai người bọn họ, Trần Đệ nóng lòng bụng cho cậu, không sao cả nói: "Không phải rất tốt sao, thời gian ăn cơm, anh ấy tới chúng ta ai cũng không ăn được."

Từ Niên cười hỏi: "Anh ấy trước kia ăn cơm đều như vậy?"

"Ông chủ là người khổ quá lai." Trần Đệ vừa ăn vừa giảng lịch sử cho Từ Niên, "Cậu lần trước cùng anh ấy tới nhà thầy cũng nhìn thấy đấy, anh ấy nha, thật là sinh viên tài cao, còn là chuyên ngành sinh vật, chưa tốt nghiệp đã theo thầy bắt đầu làm kỹ thuật phương diện dầu thực phẩm lương thực, sau đó có độc quyền mới từ từ làm lên."(Ủ a h ó a ra S â m ca bu ô n d ầ u ấ n à =))))

Từ Niên nghiêm túc nghe.

Trần Đệ rót cho cậu chén trà: "Nhà nước vừa vặn là nhu cầu phương diện này cũng lớn, anh ấy coi như là đuổi kịp xe, mới đưa công ty tới quy mô hiện tại."

Từ Niên có chút ngạc nhiên: "Anh ấy tính tình vẫn đều như vậy?"

Trần Đệ: "Nhân viên kỹ thuật nghiên cứu, 10 cái trong đó 9 cái đầu sắt, còn có một cái cả người đều là sắt, ông chủ chính là cái

người cả người đều là sắt kia."

Từ Niên: "....."

Trần Đệ lại nói: "Nhưng ông chủ chúng ta tâm địa không xấu, làm thực nghiệp, không làm mấy thủ đoạn giả tạo kia."

Từ Niên đột nhiên hỏi câu: "Anh ấy trước kia đối với ai cũng hào phóng như vậy?"

"Cũng chỉ hào phóng đối với cậu." Trần Đệ hướng cậu chớp chớp mắt, thần thức nói, "Cũng không biết cậu nghịch cái cổ tay gì, anh ấy hôm nay muốn tôi tới đón cậu, chờ xuống xe cho cậu lái thử chút."

Xe Trình Sâm ngồi là một chiếc xe Mercedes-Benz E truyền thống, tự động ngăn cản, có Trần Đệ ngồi tay lái phụ, Từ Niên cũng không phải là không dám lái.

Trần Đệ tìm đường người không nhiều lắm để cho cậu qua lại lái vài lần, lúc kết thúc, gan Từ Niên cũng lớn rồi, ánh mắt đều phát sáng.

"Thích không?" Trần Đệ hỏi cậu.

Từ Niên cười, "Xe tốt ai không thích."

Trần Đệ: "Đây là xe bình thường nhất của ông chủ, chờ cậu học tốt rồi, anh ấy có lẽ thật sẽ tặng cậu một chiếc."

Từ Niên: "Chính anh ấy nói?"

Trần Đệ: "Tôi đoán, nếu không ngày mai tôi thăm dò giúp cậu?"

Từ Niên không nói chuyện, cậu tựa hồ nghĩ một lát, mới mím môi cười một cái, "Được a."

Trần Đệ hôm sau lúc làm việc Trình Sâm thật đúng là hỏi hấn Từ Niên học xe như thế nào.

Thư ký Trần chi tiết hỏi báo: "Rất tốt, cậu ấy là đứa nhỏ thông minh."

"Ừ." Trình Sâm xem báo cáo sản xuất quý mới, thuận miệng hỏi, "Chờ cậu ấy học xong rồi, đưa cậu ấy đi chọn một cái xe."

"....." Trần Đệ nghĩ thầm, phải, ý này còn chưa có thăm dò đâu, ông chủ bên này đã vội vàng muốn tỏ tâm ý rồi.

Trình Sâm ngẩng đầu nhìn hấn một cái, cau mày nói: "Nghĩ gì thế?"

Trần Đệ có chút không có mùi vị: "Ông chủ..... Không phải tôi nói, anh bao dưỡng mới bao lâu, tặng xe có thể quá đắt hay không a?"

Trình Sâm không thể nào cao hứng: "Cậu ý gì?"

Trần Đệ đành phải kiên trì nói: "Dưỡng tiểu tình nhi thôi, quà ban đầu không thể quá tốt, nếu cậu ấy thỏa mãn rồi chạy mất làm sao bây giờ?"

"Từ Niên mới sẽ không chạy đâu." Trình Sâm ôm cánh tay, ngữ khí chắc chắn, "Cậu ấy cũng không phải mấy thứ dễ tiền lòn loẹt bên ngoài, sao có thể bởi vì ít tiền đã đổi với tôi tốt như vậy."

Trần Độ vẻ mặt mờ mịt, nghĩ thầm ông chủ anh có phải hiểu làm cái gì hay không?

Trình Sâm nghiêm túc nói: "Cậu ấy nhất định là thật sự thích tôi, đặc biệt đặc biệt yêu tôi."

Trần Độ: "....."

"Mặc dù cậu ta là tên gay chết tiệt." Chân Trình Sâm đặt ở dưới bàn run đặc biệt có tiết tấu, "Nhưng vẫn làm cho người ta thích."

BAO DƯỠNG

Tĩnh Thủy Biên
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Edit + Beta: Vịt

**** Tui chợt phát hiện là cũng có nhà đang làm bộ này và số chương ra bằng tui luôn TT_TT cơ mà bộ này tui thích lại còn ngắn nên tui sẽ làm tới cuối =)))) trong tuần này sẽ hoàn

Tuy nói đối với Từ Niên mà nói mua xe là chuyện cao hứng, nhưng cậu lần này thật đúng là không biết tìm lý do gì nói với Lý Phương mình có xe.

Cũng không thể lại nói là sở thích cứu cho, dù sao thích cứu gì đó sẽ tặng xe a?!

Trần Độ tựa hồ rất rõ ràng chút khó xử này của cậu, nghĩ kế nói: "Cậu hay là để xe trong nhà ông chủ, gara của anh ấy lớn, cậu muốn lái thì tới lái, không muốn lái để ở đó."

Từ Niên đương nhiên là như thế tốt nhất, chỉ là lo lắng khác: "Ông chủ không ngại sao?"

Trần Độ tức giận nhìn cậu một cái: "Mới lâu như vậy đã có thể nhờ ông chủ mua xe cho cậu, tiếp nữa cậu có lẽ là có thể qua cửa (*) rồi."

((*) qua cửa: ý là về nhà ông)

Từ Niên ngẩn người, ngay sau đó cười lộ ra hai cái răng hổ nhỏ, còn rất cao hứng nói: "Nhờ lời may mắn của anh nha."

Trần Đệ: "....." Làm sao một hai (*) đều không biết xấu hổ như vậy a!

((m ộ t hai ch ỗ n à y l à đ ể ch ỉ ô n g ch ủ v à n g ườ i t ì n h c ủ a ô n g ch ủ))

Song lúc nghỉ ngơi Trình Sâm hẹn Tần thiếu gia đi chơi bóng, một cách tự nhiên phải mang theo Từ Niên.

Bởi vì là hoạt động cá nhân, cho nên Trần Đệ khó có được ngày nghỉ, ông chủ tự mình lái xe đi đón tiểu tình nhi nhà mình.

Từ Niên một thân đồ thể thao màu trắng hoàn toàn mới ngồi vào trong xe, cậu mấy hôm trước còn đi cắt tóc, lộ ra cái trán trơn bóng thanh tú, mặc dù bởi vì học lái xe r ám đen chút, nhưng toàn thân thật là lộ ra một cỗ khí dương quang thiếu niên đủ bức chết người, lan một loại mùi vị ngọt ngào của cỏ xanh.

Trình Sâm hí mắt nhìn cậu một lát, Từ Niên có chút xấu hổ cười một cái.

"Đẹp không?" Từ Niên hỏi.

Trình Sâm xoi mói nói: "Quần áo ai mua cho cậu."

Từ Niên chớp chớp mắt: "Anh nha."

Trình Sâm lố tai động một cái, nhìn không ra là hài lòng hay là không hài lòng "Hừ" một tiếng.

Kỳ thực thời gian chung đụng, Từ Niên không sai biệt lắm đã sờ thấu tính tình Trình Sâm, động lỗ tai là cao hứng, run chân là vui mừng, lúc đắc ý cả hai hận không thể cùng làm, lúc khẩn trương run chân đặc biệt dùng sức.

Hầu hạ thoải mái thì cao hứng, hợp tâm ý thì vui vẻ.

Nói vài lời dễ nghe đắc ý tới không xong.

Lúc muốn biểu đạt nhưng lại nhịn không được sẽ khẩn trương.

Từ Niên có lúc sẽ nghĩ, rõ ràng người dễ dụ như vậy, làm sao trước kia không ai hảo hảo dỗ một chút chứ?

Tần thiếu gia thích đánh golf, đặc biệt thích sân golf trang viên Hoa Thanh, mặc dù xa chút, nhưng sân tốt, cỏ không tệ, ball boy (*) lại càng chuyên nghiệp.

((*) ball boy: Nhân viên phục vụ bóng ở sân golf hoặc tennis)

Trình Sâm dừng xong xe từ cốp sau lấy ra túi golf, Từ Niên theo bản năng tiến lên muốn công giúp, Trình Sâm không để cho.

Có ball boy đi tới, Trình Sâm đưa túi tới, thuận tiện cho tiền tip.

"Tích cực như vậy làm gì." Trình Sâm nhìn Từ Niên một cái, "Mất mặt."

Mặt Từ Niên có chút hồng.

Trình Sâm hừ một tiếng: "Cậu chính là quá dính người, thật coi như tôi là chồng cậu?"

Từ Niên mím môi, lộ ra chút tiểu ý, "Tần thiếu gia ở đây dù sao cũng phải biểu hiện chút đi?"

Trình Sâm lại không quá cao hứng đáp: "Cậu cũng biết biểu hiện?"

Từ Niên trầm mặc một hồi, mới chậm rãi nói: "Nhưng bình thường anh cũng không để cho em gọi anh là ông xã a....."

Trình Sâm ngậy ra một lúc, lỗ tai thật nhanh giật giật, mạnh mẽ xoay người qua, đường cong vai đều thẳng tưng, thanh âm cứng ngắc hung hăng nói: " Cậu nghĩ hay quá!"

"Được rồi được rồi." Từ Niên sợ anh thẹn quá hóa giận, vội vã đi nói, "Anh không bảo tôi tôi liền không gọi mà, tôi ngoan như vậy."

Trình Sâm lại nặng nề từ trong lỗ mũi "Hừ" một tiếng.

Hai người một trước một sau đi về phía trước một lát, đột nhiên Trình Sâm dừng bước lại, ngữ khí không nhịn được nói: "Cậu đi nhanh chút, tới bên cạnh tôi."

"?" Từ Niên không biết anh lại phát cái tính tình gì, đành phải bước nhanh chạy chậm theo.

Đúng lúc, Tần thiếu gia ôm nam minh tinh của hắn từ đối diện từ từ đi tới, lúc nhìn thấy Trình Sâm và Từ Niên biểu tình đều sáng, thật xa vung cánh tay hướng hai người chào hỏi.

Từ Niên còn không có kịp phản ứng, chợt cảm thấy bên hông chặt một cái, cánh tay Trình Sâm đã khoát lên.

Cậu cúi đầu nhìn một cái, nhin không được lộ ra răng nanh, đang suy nghĩ đùa giỡn đối phương mấy câu, liền thấy Trình Sâm mặt lạnh không đổi, ngữ khí cứng ngắt ra lệnh: "Mau, gọi tôi là ông xã!"

Từ Niên: "....."

BAO DƯỠNG

Tĩnh Thủy Biên
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Edit + Beta: Vịt

Câu lạc bộ Golf trang viên Hoa Thanh là một nơi lớn nhất ngoại thành Đê Đô, cũng chính là một sân bóng chính quy nhất, hai cái bên ngoài 18 lỗ cùng một cái sân bóng 9 lỗ có đèn, trang thiết bị hơi khác chút, đánh bên ngoài 4 tiếng cũng đánh không được.

Ball boy lái xe điện tới đón người, Tần thiếu gia mang theo nam minh tinh lên một chiếc phía trước, Từ Niên đi theo Trình Sâm ngồi một xe phía sau.

Từ Niên tự nhiên sẽ không chơi bóng, nhưng nhìn túi trang bị của Trình Sâm liền rất sinh lòng kính sợ, sau khi hỏi, biểu tình của Trình Sâm ngược lại rất khinh thường.

"Làm ra vẻ mà thôi." Trình Sâm nhàn nhạt nói, "Không thể mất mặt."

Từ Niên cười: "Vậy anh biết đánh không?"

Trình Sâm vén vén mí mắt: "So với Tần thiếu gia biết đánh là được."

Nói thì nói như thế, nhưng sau khi kết quả thực, Từ Niên vẫn cảm thấy Trình Sâm khách sáo.

Tần thiếu gia bên kia biết đánh không phải Tần thiếu gia, mà là nam minh tinh kia, Từ Niên cho tới hôm nay coi như là nhận ra hẳn là ai, ở giới giải trí hiện nay coi như là rất hot, không phải cái loại hot hình tượng tiểu thịt tươi gì, mà là cái loại hot điện ảnh trong ngoài nước cầm giải, Từ Niên lúc ở bên cạnh nghỉ ngơi còn dùng điện thoại tra baidu, nhớ được đối phương tên là Giang Trạch.

Không khéo chính là, lúc tra baidu bị Trình Sâm nhìn thấy, ông chủ mắt húng, ngữ khí rất là trào phúng: "Cậu tra cậu ta làm gì?"

Từ Niên ung dung thu điện thoại lại: "Bạn anh tôi dù sao cũng phải hiểu rõ chút đi."

Trình Sâm hừ nói: "Ai nói là bạn tôi?"

Từ Niên biết anh không phải thật sự tức giận, liền cười ở bên cạnh đưa nước rồi lại đưa khăn lông, Trình Sâm ban đầu còn lấy, ghét bỏ nước nóng ghét bỏ khăn bẩn, Từ Niên cũng tốt tình giúp anh đổi, kết quả Tần thiếu gia nghỉ ngơi ở bên cạnh nhìn một lát, ngược lại vui vẻ: "Đứa nhỏ này của cậu cũng quá hiểu chuyện đi?"

Trình Sâm không nói chuyện, biểu tình trên mặt cũng không lộ, từ góc độ của Từ Niên ngược lại có thể nhìn thấy chân ông chủ của cậu run tới rất hăng say.

Tần thiếu gia nhìn Từ Niên mấy lần, đột nhiên tự tiểu phi tiểu nói: "Đứa nhỏ tốt như vậy, tôi đều tâm động, nếu không để cho cậu ta theo tôi mấy ngày?"

Từ Niên trong lòng "lộp bộp" một cái, theo bản năng đi nhìn mặt ông chủ nhà mình.

Trình Sâm đã không run chân nữa, anh còn là không có biểu tình gì, hướng Từ Niên nói: "Tôi muốn uống sữa, cậu đi mua một chai."

Từ Niên mấp máy môi, chỉ có thể ngoan ngoãn thấp giọng đáp ứng nói: "Vâng."

Chờ Từ Niên đi, Trình Sâm mới nhìn về phía Tần thiếu gia: "Cậu không phải có Giang Trạch rồi sao?"

Tần thiếu gia cười nói: "Chơi lâu luôn sẽ chán chứ sao."

Trình Sâm không ừ hử.

Tần thiếu gia tựa hồ là nổi lên chút hứng thú, nghiêm túc nói: "Tiểu tình nhân đều một dạng, cậu cũng bao cậu ta mấy tháng rồi, không muốn ném thử chút cái khác? Nghe lời nữa cũng là đồ chơi, Giang Trạch cũng nghe lời, đổi thử một chút chứ?"

Trình Sâm cầm khăn lông bên cạnh Từ Niên lưu lại xoa xoa tay, anh nhìn thấy Giang Trạch đưa gậy golf cho ball boy, đang chuẩn bị xuống sân.

"Nói thật, cũng không phải vấn đề ngán hay không." Trình Sâm đứng lên, anh trên cao nhìn xuống nhìn Tần thiếu gia, đột nhiên cười cười.

Tần thiếu gia sửng sốt: "Vậy là vấn đề gì?"

Trình Sâm nhận lấy gậy ball boy đưa tới: "Tần thiếu gia có lẽ không biết tôi ở trên người Niên Niên nhà tôi tốn bao nhiêu tiền đi?"

Tần thiếu gia: "....."

Trình Sâm cười lạnh: "Niên Niên nhà tôi đắt như vậy, tôi nhưng không lỗ cho người khác."

Từ Niên lúc đang ở trên máy bán hàng tự động chọn sữa liền nhìn thấy Giang Trạch vừa rồi còn ở trên sân bóng đi đến.

Đại minh tinh nhìn thấy cậu hơi sửng sốt chút, sau đó lộ ra nụ cười, từ trong túi móc ra cái bật lửa nói: "Không ngại chứ?"

Từ Niên làm thủ thế "Mời ngài".

Giang Trạch châm một điếu thuốc, hút một hơi, từ trong lỗ mũi phun ra, hần nghiêng đầu đánh giá Từ Niên một lần, cười nói: "Cậu cùng ông chủ Trình đã bao lâu?"

Từ Niên quy củ nói: "Có hơn 3 tháng rồi."

"Vẫn rất lâu." Giang Trạch vừa hút thuốc vừa nói, "Ông chủ Trình đối tốt với cậu không?"

Từ Niên cười nói: "Tốt a."

Giang Trạch có chút kinh ngạc: "Cậu nói tốt?"

Từ Niên gật đầu: "Đúng vậy."

Giang Trạch cảm thấy có chút buồn cười: "Cậu bị bao dưỡng còn cảm thấy không tệ?"

"Là không tệ a." Từ Niên vô tư nói, "Tôi thiếu tiền anh ta cho tôi tiền, khám bệnh, thuê nhà, mua xe tiêu vật, chỗ nào không tốt?"

"....." Giang Trạch há miệng, một hồi lâu mới hỏi, "Cậu cam nguyện làm đồ chơi?"

"Tại sao là đồ chơi? Anh sẽ cho đồ chơi tiền sao?" Từ Niên không hiểu nói, "Tôi hầu hạ ông chủ, ông chủ cho tôi tiền, giao ra lẫn nhau, sao có thể coi là đồ chơi chứ?"

Giang Trạch: "....."

Từ Niên cười ra hai cái răng hổ nhỏ: "Tôi nhưng là rất cố gắng, tốt nhất có thể ổn định làm cả đời, thăng chức tăng lương, nộp ngũ hiểm nhất kim (*), chờ sau này già về hưu rồi, ông chủ còn có thể phát tôi lương hưu, cả đời bình an, hòa hòa mỹ mỹ, thật tốt."

((*) ngũ hiểm nhất kim: bao gồm năm loại bảo hiểm: bảo hiểm d dưỡng già, bảo hiểm chữa bệnh, bảo hiểm thất nghiệp, bảo hiểm tai nạn lao động, bảo hiểm sinh đẻ và tiền công quỹ nhà ở.)

Giang Trạch: "....."

Trình Sâm đợi hồi lâu sữa của cậu vẫn chưa tới, thế là bèn tự mình đi tìm, kết quả ở trên hành lang đụng phải Giang Trạch và Từ Niên.

Từ Niên nhìn thấy anh lập tức ân cần đưa sữa lên: "Đánh xong rồi?"

"Ừ." Trình Sâm phát hiện nắp bình đã được mở ra, còn rất âm, "Các cậu tán gẫu cái gì?"

Giang Trạch dụi thuốc, đột nhiên cười: "Tiểu hài nhi nhà anh thật là chơi quá vui."

Trình Sâm nhú nhú mày, không rõ hẳn tại sao đột nhiên nói như vậy.

Giang Trạch hướng Từ Niên cười xin lỗi: "Vừa trêu chọc cậu thôi, tôi không có ác ý."

Từ Niên tốt tính nói: "Không sao."

Giang Trạch gật gật đầu, hắc lại hướng Trình Sâm nói: "Vừa rồi Tần Phong Thiên có phải lại nói lời vô sỉ gì hay không?"

Trình Sâm không biến sắc nói: "VẬY cậu phải đi hỏi hắc."

Giang Trạch trầm mặt hừ một tiếng.

"Tôi ra ngoài trước." Hắc hướng về phía Từ Niên chào hỏi, "Sau này rảnh thì cùng nhau ăn cơm."

Trình Sâm lạnh lùng nói: "Cậu hẹn cậu ấy ăn cơm cái gì, cách cậu ấy xa chút."

Giang Trạch cười to: "Đừng hẹp hòi như vậy chứ ông chủ Trần."

Chờ hắc đi, Trình Sâm tựa hồ vẫn là không thể nào cao hứng, lại dặn Từ Niên một lần: "Cậu sau này đừng nói nhiều với cậu ta."

Từ Niên ngoan ngoãn "Nha" một tiếng.

Trình Sâm: "Cũng đừng nói nhiều với Tần Phong Thiên."

Từ Niên lặng lẽ nhìn anh một cái: "Vâng." Dừng một chút, cậu nhin không được hỏi, "Vừa rồi Tần thiếu gia nói chuyện này..... Hắc thật sự nghĩ như vậy sao?"

"Ai quản hắc thật giả chứ." Trình Sâm cứng ngắt nói, anh tựa hồ phi thường tức giận Từ Niên còn ghi nhớ lời Tần Phong Thiên, chế

nhạo nói, "Làm sao, chê tôi đưa tiền ít, lại muốn thông đồng người khác?!"

"Tôi là loại người đó sao." Từ Niên mở to mắt, biểu tình rất là chân thành phể phủ, "Trong lòng tôi chưa từng có tiền của ông chủ anh, chỉ có con người ông chủ anh."

Trình Sâm: "....."

(T c á l à a n h S â m l ạ i r u n c h â n k ị c h l i ệ t =))))))

BAO DƯỠNG

Tỉnh Thủy Biên
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Edit + Beta: Vịt

Đánh bóng với Tần thiếu gia xong sau khi trở về, Trần Độ phát hiện tâm tình ông chủ tựa hồ trở nên cực kỳ tốt.

Đây quả thực là lần đầu tiên.

Dù sao ông chủ trước kia đặc biệt không thích đi chơi với đám phú nhị đại, luôn sẽ phân cao thấp so sánh sau đó mặc danh kỳ diệu thất lạc mất mặt, ông chủ bình sinh muốn mặt mũi nhất, cho nên mỗi lần cùng đám phú nhị đại đi chơi trở lại, tâm tình đều phải tăm tối vài ngày.

Ngày đó đánh bóng trở về, Trần Độ lại bị an bài gửi tiền cho Từ Niên, dựa theo tốc độ đưa tiền này, Trình Sâm đều không cần ngân hàng nữa, Từ Niên chính là ngân hàng của anh.

Nhị chủ tử đương nhiên sẽ không khách khí, hiện tại ngay cả cảm ơn cũng không nói, hỏi cậu tiền tiêu thế nào, Từ Niên cười híp mắt nói: "Tôi cầm tới quản lý tài sản rồi, qua một đoạn xem có nhà nào thích hợp không, đầu tư một căn."

Trần Độ thở dài: "..... Cậu thật hiền lành a."

Từ Niên khiêm tốn nói: "Phải vậy mà, tiền của ông chủ cũng là tiền của tôi mà."

Trần Độ: "....."

Trình Sâm hiện tại cơm trưa đều là do Từ Niên phụ trách, có đôi khi Từ Niên tự mình đến, có đôi khi quá bận, Trần Độ phụ trách đưa.

Trần Độ mở hộp cơm cho ông chủ, trong lòng nghĩ đề cập vài câu tránh cho Trình Sâm đến lúc đó cả người cả của đều không còn, kết quả vừa nói xong, lỗ tai Trình Sâm liền động một cái.

"Cậu ấy là nói như vậy?"

Trần Độ hết nước hết cái: "Đúng vậy a đúng vậy a, ông chủ tiền tiêu vất anh cho thật sự quá nhiều, Từ Niên cũng phải tự mình kiếm tiền, sau này đâu còn cần anh a."

Trình Sâm hừ một tiếng: "Cái này cậu không hiểu được."

Trần Độ: "?"

Trình Sâm đặc ý nói: "Tôi đã nói cậu ấy không giống người khác, còn muốn giúp tôi kiếm tiền."

Trần Độ: "???"

Trình Sâm cường điệu nói: "Cậu ấy chính miệng nói với tôi."

Trần Độ run rẩy nói: "Nói, nói gì?"

Trình Sâm run chân âm trầm nói: "Chỉ yêu con người tôi, không yêu tiền của tôi."

Lý Phương kể từ sau khi dùng thuốc đắt hơn, thân thể rõ ràng tốt hơn trước kia rất nhiều, đương nhiên Từ Niên muốn càng thêm lâu

dài, cậu quyết định xếp hàng chờ nguồn thận, lúc nói chuyện này với Lý Phương, mẹ sợ hết hồn.

"Con ở đâu làm được nhiều tiền như vậy?" Ăn mặc chi phí thoáng cái đổi cấp bậc, hiện tại lại nói muốn tiêu vài chục vạn thay thận, Lý Phương không phải thông minh, nhưng không ngốc, đứa con trai này của mình nửa năm qua tiêu tiền quả thực còn nhiều hơn cả đời bà từng thấy.

Từ Niên đương nhiên là đã nghĩ kỹ lý do: "Nghiên cứu bọn con làm được một ông chủ lớn mua lại, con được chia rất nhiều hoa hồng."

Lý Phương hồ nghi: "Ông chủ lớn?"

Từ Niên gật đầu: "Chính là công ty trách nhiệm hữu hạn khoa học kỹ thuật năng lượng XX."

Lý Phương tròn to hai mắt: "Con đang làm ở công ty đó?"

Từ Niên ho một tiếng: "Vẫn là thực tập....."

"Ờ ờ." Lý Phương mặt kích động đều có chút đỏ, "Vậy con lúc nào có thể chuyển chính thức a?"

"Dù gì cũng phải chờ con tốt nghiệp đã chứ." Từ Niên cười một tiếng, rằng hỏ lại lộ ra ngoài, "Hơn nữa cũng cần ông chủ thích con, anh ấy hiện tại vẫn không tính là thích con."

Lý Phương lo lắng nói: "Hắn không thích con sao?"

Từ Niên suy nghĩ một chút, nghiêm túc dùng ngón tay cái và ngón trỏ so khoảng cách nho nhỏ nói: "Đại khái chỉ có một chút thích

con đi."

Kể từ sau khi bắt đầu chờ nguồn thận, Lý Phương và Từ Niên tựa như hoàn thành một đại sự nhân sinh vậy, cả gia đình áp lực đều nhỏ đi rất nhiều.

Chuyện này Từ Niên cũng không giấu diếm Trình Sâm, ông chủ lời không nói nhiều, trực tiếp giúp cậu giải quyết phí giải phẫu.

Trần Đệ đối với chuyện này hơi có chút phê bình kín đáo, nhưng Từ Niên cũng không phải là không biết điều.

Cậu cơ hồ sắp thành kẹo dẻo rồi.

Tan lớp liền tới công ty dính Trình Sâm, đối phương ngại cậu phiền cũng không đi, không có lúc nào là không nắm lấy cơ hội lấy lòng.

Trình Sâm mặc dù ngoài miệng nói khó nghe, nhưng lại không chế không được đắc ý cao hứng nhin không được tạt xấu run chân.

Từ Niên hoàn toàn không cần quản anh nói gì, toàn bộ quá trình nhìn chân là được.

Trình Sâm không biết lúc nào thì dưỡng thành thói quen cơm nước xong muốn Từ Niên dỗ mới bằng lòng ngủ trưa, Từ Niên cũng nuông chiều anh, bất luận ông chủ thủ đoạn thế nào cũng là muốn gì được đó, không nói một chữ "Không".

Cái này thường xuyên để cho Trình Sâm được voi đòi tiên.

"Các cậu làm tiểu tình nhân có phải hay không đều dính người người như vậy." Trình Sâm đều nằm trên giường rồi miệng còn

không chịu nhận rồi.

Từ Niên tính tình tốt nói: "Tôi không chơi với người khác, không phải quá rõ ràng."

Trình Sâm "Hừ" một tiếng: "Ngoại trừ tôi, còn có ai sẽ muốn cậu."

Từ Niên quan sát một cái chân đối phương dưới chân không ngừng run, Trình Sâm cũng là không kiên ky, nằm còn vênh hai chân, chân chống lên đều theo đó lắc lắc lư đung đưa, giống như sợ người khác không biết vậy.

Trình Sâm đắc ý nói: "Cậu xem tôi tốt thế mà, đều không ép cậu bồi tôi ngủ."

Từ Niên cười: "Ông chủ anh nếu nguyện ý, tôi rất cao hứng bồi anh ngủ."

Chân nửa người dưới của Trình Sâm rung tới càng lợi hại: "Nghĩ hay quá nhỉ!"

Từ Niên kiên nhẫn nói: "Tôi không ép ông chủ anh, chỉ là anh nghĩ chút, ông chủ khác trả tiền, tiểu tình nhân đều bồi ngủ, anh cho nhiều như vậy, cũng không ngủ với tôi một lần, người khác nếu biết, chẳng phải sẽ nói ông chủ anh quá ngủ?"

Chân Trình Sâm cũng không run nữa, anh nhú nhú mày, tựa hồ thật sự lo lắng vấn đề có ngủ hay không, nhìn ra được rất xoắn xuýt.

"Không nhất định phải thật sự ngủ." Từ Niên cho anh một cái bạt thang xuống, "Tỷ như anh ôm tôi ngủ trên một cái giường, quay đầu lại cũng có thể nói với người khác chúng ta đã ngủ mà."

Trình Sâm híp mắt nhìn cậu.

Từ Niên kỳ thực rất khẩn trương, cậu không biết phép khích tướng này đối với Trình Sâm hữu dụng hay không, thấy đối phương càng ngày càng trầm mặc, Từ Niên cũng hoảng hốt, nụ cười trên mặt thiếu chút nữa không duy trì nổi, thái dương mồ hôi lạnh đầm đề.

Cũng không biết qua bao lâu, lâu tới mức tâm Từ Niên đều lạnh.

Trình Sâm đột nhiên dịch dịch vào bên trong, cứng ngắc vồ vồ bên cạnh: "Cậu lên đây đi."

Từ Niên sửng sốt một cái, ngay sau đó nhếch môi, cười đến lộ ra hai cái răng hổ.

"Cậu cười thật buồn nôn." Trình Sâm đầy mặt ghét bỏ, chân anh run lẩy bẩy, không khách khí ra lệnh, "Cách chần ôm a, không cho chạm vào tôi, đừng đeo mũi lên mặt (*), tiểu gay."

((*) gi ố ng v ớ i " đượ c voi đồ i ti ê n")

Từ Niên: "....."

BAO DƯỠNG

Tĩnh Thủy Biên
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Edit + Beta: Vịt

Giới người có tiền thành phố B so với người bình thường tưởng tượng lớn hơn rất nhiều, hơn nữa còn phân phe phái, phái xí nghiệp gia đình a, phái minh tinh a, phái quan nhị đại a, phái phú nhị đại a vân vân, đương nhiên giữa lẫn nhau cũng sẽ có trùng lặp, phe phái tư bản tới đâu đều được hoan nghênh, cho nên xí nghiệp gia đình tân quý làm kĩ thuật giống như Trình Sâm ở trong giới không thể nào là không nổi tiếng.

Chuyện anh gần đây dưỡng sinh viên đại học bên cạnh một bang ông chủ đều biết, thỉnh thoảng sau khi tụ hội uống trà cũng sẽ tán gẫu.

"Vốn cho rằng cậu sẽ bao minh tinh." Lão Chung nhà công ty kinh doanh bất động sản, "Các cậu trẻ tuổi hẳn là đều thích tiểu minh tinh."

Trình Sâm uống ngụm trà: "Tôi không thích tiểu minh tinh."

Lão Chung cười nói: "Đều giống nhau."

Trình Sâm chả ừ chả hử, nghe được lão Chung lại hỏi: "Sinh viên đại học công phu trên giường như thế nào?"

Động tác Trình Sâm uống trà dừng một chút, biểu tình có chút giữ kín như bưng.

Lão Chung cho rằng anh lên rồi, rất là bỉ ổi, "Ai u, dạng như vậy e là vô cùng tốt?"

Trình Sâm ngoài cười nhưng trong không cười: "Tôi coi trọng đương nhiên là tốt."

"Cái này thì không cam lòng?" Lão Chung ép anh, "Nói chút xem tốt thế nào?"

Trình Sâm không nói.

Lão Chung tự nhiên sẽ không bỏ qua anh, "Có vài tiểu tình nhân ở trên giường đặc biệt phóng túng, nhà cậu thế nào?"

Trình Sâm nhàn nhạt nói: "Đều là cậu ấy chủ động muốn lên giường."

Lão Chung chớp chớp mắt: "Lẳng lơ như vậy?"

Trình Sâm ho một tiếng, ra vẻ thâm trầm nói: "Hôm qua còn chủ động muốn ôm tôi ngủ."

Lão Chung không hiểu ra sao: "..... Sau đó thì sao?"

Trình Sâm: "Tôi ghét bỏ cậu ta đều vô dụng, chính là muốn ngủ với tôi."

Lão Chung: "....."

Hắn luôn cảm thấy phản ứng này không đúng lắm, nói là thảo luận tiểu tình nhân, làm sao Trình Sâm nhìn lại giống như là show

ân ái chứ?!

Ông chủ Trình đương nhiên không cảm giác mình là show ân ái, anh đơn thuần chính là muốn khoe khoang, nhớ lại bộ dạng tiểu hài nhi bò lên giường.

Từ Niên lớn lên rất gầy, điểm này làm cho anh rất không hài lòng, lúc chỉ mặc một bộ áo sweeter bằng cotton cảm giác giống như một tờ giấy thật mỏng.

Áo sweeter đó không phải là quá dài, biên độ lớn chút là có thể nhìn thấy eo.

Từ Niên chả những gầy hơn nữa da lại trắng, cậu còn thật sự ngoan ngoãn cách chần nằm bên cạnh Trình Sâm, đặc biệt dè dặt nhẹ giọng nói: "Tôi sẽ cố gắng không đụng phải anh."

Trình Sâm cúi đầu nhìn cậu.

Từ Niên ngẩng mặt lên, một đôi mắt giống như hàm chứa đường, ánh mắt đều là mềm mại.

Cậu cách chần ôm lấy Trình Sâm: "Tôi ngủ như vậy>"

Trình Sâm cảm giác đầu tim mình bị ánh mắt giống như kẹo ngọt kia gãi ngứa, anh nhin không được lúc mờ lúc đóng run chân.

"Lạnh, cậu vào chần ngủ." Trình Sâm cuối cùng nói.

Từ Niên trợn to hai mắt, có chút thụ sủng nhược kinh: "Anh không phải là khiết phích không muốn người đụng vào sao?"

"Cậu lại không cởi quần áo." Trình Sâm có chút cứng ngắc nói, "Không tính là đụng vào."

Từ Niên ngẩn người, cậu đột nhiên lộ ra hai cái răng hổ, nở nụ cười: "Ông chủ là hi vọng tôi cởi quần áo sao?"

Trình Sâm: "....."

Rốt cuộc là ai bao dưỡng ai a?! Phản anh rồi!

Nếu như cảnh giới tối cao của người hầu thuyết phục chính là ăn mặc ở đi lại mọi mặt chu đáo, vậy Từ Niên tuyệt đối ưu tú tới trình độ làm cho Trần Đệ đều có cảm giác nguy cơ nghề nghiệp.

Trần Đệ mặc dù là thư ký trung thành của Trình Sâm, nhưng hắn còn không có dũng khí tới trình độ bởi vì hoài nghi tiểu tình nhân của ông chủ lừa gạt tiền, mà liên tục can ngăn vạch tội, nói đùa à, tính tình ông chủ của hắn vốn không tốt, hiện tại lại tới Từ Đát Kỷ (*), đem Trình Sâm mê tới thất điên bát đảo trước hết không nói, nếu chọc giận ông chủ mất chén cơm vậy thì liền không có lợi.

((*) Từ Đát Kỷ (nhưng trên mạng lại ghi là Tô Đát Kỷ hoặc Tô Đắc Kỷ): Có thể tìm hiểu thêm trên mạng)

Cho nên thay vì ở trước mặt ông chủ nói xấu tiểu tình nhân chọc ông chủ tức giận, không bằng cùng tiểu tình nhân nói chuyện một chút.

Dù sao dựa theo tính cách này của Từ Niên coi như là ôn nhu hiền thực, có tri thức hiểu lễ nghĩa.

"Cậu rốt cuộc có thích ông chủ nhà chúng tôi hay không a?" Trần Đệ nhìn không được hỏi cậu.

Từ Niên đang trải giường, thuận miệng nói: "Thích a."

Biểu tình Từ Niên phức tạp: "Cậu thích anh ấy chỗ nào a?"

Từ Niên cười: "Chỗ nào cũng thích á."

Trần Độ vẻ mặt không thể nào tin, Từ Niên nghiêm túc suy nghĩ một chút, giải thích: "Ông chủ điều kiện tốt như vậy, công việc nghiêm túc lại cố gắng, không hút thuốc không uống rượu, sinh hoạt tình dục không hỗn loạn, lớn lên còn đẹp trai, ưu tú như thế, làm sao có thể không thích."

"....." Trần Độ nghĩ nửa ngày cư nhiên phát hiện cậu nói rất có đạo lý, mình lại không có cách nào phản bác.

Từ Niên: "Tính tình không tốt chút đi, có khiếm phích, nhưng chẳng ai hoàn mỹ mà, những chỗ khác đều tốt như vậy, chút tật xấu này tính là cái gì."

..... Con mẹ nó "Chẳng ai hoàn mỹ" a! Làm sao có thể nói đương nhiên không biết xấu hổ như vậy a?!

Trần Độ đành phải nói; "Ví dụ cậu nêu đều là điều kiện bên ngoài, yêu một người là phải yêu tâm linh của hắn, trái tim của hắn!"

"Tôi đương nhiên yêu a." Từ Niên cường điệu nói, "Tôi cũng không phải người nông cạn như vậy."

Trần Độ: "....."

Từ Niên: "Bất quá anh nói ông chủ là khủng đồng, là thật sao?"

Trần Độ nhúc nhích đầu nói: "Trước kia tôi rất khẳng định, nhưng sau khi gặp được cậu, tôi cũng không xác định nữa."

Tính hướng của Trình Sâm khả năng người ngoài nhìn ra anh thích nam nữ đều không sao cả, nhưng chân chính hiểu rõ quen thuộc anh vẫn là rất rõ ràng anh khủng đồng.

Cho nên chuyện anh bao dưỡng bé trai, truyền tới trong tai bạn tốt mình, đối phương rõ ràng là không tin.

"Cậu đều bao dưỡng lâu như vậy." Bạn tốt Thạch Liên Sinh lúc một lần cùng anh lén gặp mặt từng đề cập tới: "Nên diễn đều diễn xong rồi, còn giữ người không tha làm gì?"

Trình Sâm rất không sao cả: "Cậu ấy rất ngoan, cũng không đáng ghét, làm cơm đặc biệt ngon."

"....." Thạch Liên Sinh im lặng, "Cậu làm như mời đầu bếp di động a?"

Trình Sâm lắc chân, ngữ khí rất thiếu tròn: "Không kém bao nhiêu đâu."

Thạch Liên Sinh chê cười một tiếng: "Cậu đừng hiện tại đắc ý, tới lúc đó bị bề cong queo muốn khóc cũng không kịp."

Trình Sâm từ trong lỗ mũi hừ nói: "Làm sao có thể."

"Làm sao không thể?" Thạch Liên Sinh trào phúng anh, "Không phải nói đi toilet đều hận không thể mang theo sao, làm sao? Giữ lại để cho cậu ấy đưa giấy cho cậu a?"

Trình Sâm: "....."

Thạch Liên Sinh: "Cậu đừng ghét bỏ lời tôi không dễ nghe, người như thế tôi thấy nhiều, thích bề cong thẳng nam, cảm thấy đặc biệt

có cảm giác thành tựu, tỷ như giống cậu vậy."

Trình Sâm cau mày: "Tôi thế nào?"

"Iron man trong thẳng nam." Thạch Liên Sinh so ngón tay cái, "Bề cong cậu giống như bề cong cả vũ trụ!"

BAO DƯỠNG

Tĩnh Thủy Biên
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Edit + Beta: Vịt

Trình Sâm cũng không cảm giác mình sẽ bị bề cong, anh hiện tại đứng phải đồng tính luyến khác vẫn là sẽ cảm thấy buồn nôn hoặc là biệt nữ, nhưng mà Từ Niên không giống.

Anh cũng không biết đó là loại cảm giác gì.

Những buồn nôn biệt nữ kia chưa từng xuất hiện trên người Từ Niên.

Cậu trong mắt anh là sạch sẽ, đáng yêu, ân cần.

Lúc vui vẻ cười sẽ lộ ra răng nanh, lúc không vui sẽ không để ý người, nhưng tức giận đi vô cùng nhanh, nói tóm lại chính là dịu ngoan lại mềm mại.

Từ Niên luôn là nghe lời, sẽ không cự tuyệt, vĩnh viễn đều là chọn người thích.

Lời Thạch Liên Sinh khuyên anh đương nhiên chỉ có thể nói tới trình độ kia, về phần Trình Sâm có nghe hay không thì miễn bàn.

Cuối cùng Thạch Liên Sinh còn ra chủ ý: "Cậu muốn cứ mãi dưỡng cậu ta cũng không phải là không được."

Trình Sâm khinh thường nói: "Tôi muốn dưỡng ai còn cần cậu đồng ý?"

"Tôi là vì tốt cho cậu." Thạch Liên Sinh hết nước hết cái, "Nuôi đầu heo cậu cũng phải rõ ràng thịt của hấn là của cậu, làm rõ cái gì đó đi?"

Trình Sâm không nói chuyện, Thạch Liên Sinh thấy anh không phản đối cũng liền tiếp tục nói.

"Kỳ thực cũng đơn giản." Thạch Liên Sinh nhú mày, "Giúp cậu thăm dò chút vậy, tôi đi, cho nhiều tiền hơn xem xem cậu ta có nguyện ý đi theo tôi hay không, thế nào?"

Trình Sâm nhăn lông mày: "Cậu làm thái thái nhà giàu chọn con dâu a, cho 200 vạn rời khỏi con ta?"

Thạch Liên Sinh từ trong lỗ mũi xùy một tiếng: "Cậu quá keo kiệt rồi, hiện tại 200W đâu đủ, nhiều hơn số 0 không sai biệt lắm."

Trình Sâm: "....."

Từ Niên chờ nguồn thận chuẩn bị giải phẫu cho Lý Phương đương nhiên không biết sóng ngầm mãnh liệt của Trình Sâm bên này.

Cậu liên lạc không ít bác sĩ và tổ chức, trên căn bản nguồn thận đã xác định được, tháng sau là có thể giải phẫu cho Lý Phương.

Hai mẹ con đương nhiên cao hứng không thôi, nhưng bởi vì đợt này thường xuyên chạy tới bệnh viện, chăm sóc Trình Sâm bên kia cũng có chút lãnh đạm.

Lý Phương còn có chút lo lắng: "Con lâu không tới công ty, kỳ thực tập không qua làm sao bây giờ?"

Từ Niên đang vỗ táo cho bà, cười nói, "Ông chủ bọn con mặc dù bình thường nóng nảy, nhưng con người vẫn là rất tốt, sẽ không gây khó dễ con cái gì."

Lý Phương: "Con biểu hiện thế nào, ông chủ của các con rất cuộc có thích con hay không a, có thể ở lại không?"

Từ Niên suy nghĩ một chút: "Cảm giác anh ấy thích con hơn trước kia một chút, hiện tại cũng nguyện ý để cho con lên....." Từ Niên ngừng lại, mới tiếp tục nói, "Lên phòng làm việc của anh ấy đợi."

"Lên phòng làm việc của hắn?" Lý Phương không hiểu: "Ý gì? Con làm trợ lý tư nhân cho hắn sao?"

Từ Niên đành phải nói: "Gần như vậy đi."

Lý Phương thở dài: "Vậy thì không thể, con phải hảo hảo làm việc, không thể để cho ông chủ thất vọng."

Lát sau, bà lại nghiêm túc bổ sung một câu: "Đây nhưng là bát sắt (*), con muốn chuyển chính thức chính là chuyện cả đời đấy."

((*) b á t s á t: c ô n g v i ệ c v ữ n g c h ấ c)

Từ Niên đương nhiên là không có biện pháp nói rõ ràng với mẹ mình rốt cuộc đang làm cái gì, cũng sợ nói sẽ có kết quả gì không tốt, giai đoạn hiện tại quan trọng nhất chính là để cho Lý Phương hảo hảo làm xong giải phẫu, những cái khác tạm thời đều phải để một bên.

Trần Đệ lúc tới bệnh viện đón cậu còn nửa thật nửa giả oán trách một câu: "Cậu gần đây đi chỗ ông chủ có chút thiếu a."

Từ Niên mở to mắt, biểu tình có chút khẩn trương: "Ông chỉ nói gì sao?"

"Ông chủ miệng cứng như vậy đương nhiên sẽ không nói." Trần Đệ cố ra vẻ huyền bí nói, "Nhưng tôi theo anh ấy nhiều năm như vậy, nhất định là nhìn ra được."

Từ Niên lập tức nói: "Vậy tôi hiện tại liền đi bồi anh ấy."

Trần Đệ từ trong kính chiếu hậu nhìn cậu một cái, "Đừng nóng vội, hôm nay trước dẫn cậu đi gặp bạn của ông chủ."

Từ Niên: "?"

Trần Đệ nhắc nhở: "Nhìn thấy Thạch tiên sinh phải hảo hảo nói chuyện, người ta nhưng là bạn tốt chí giao của ông chủ, cậu không thể làm mất thể diện ông chủ."

Từ Niên ngoan ngoãn nói: "Vâng."

Thạch Liên Sinh vì để cho Trình Sâm toàn bộ quá trình học hỏi hần thử nghiệm Từ Niên, còn đặc biệt dùng bình phong chắn trong phòng trà, để cho Trình Sâm ngồi phía sau.

Trình Sâm rất không cao hứng: "Tôi làm sao phải trốn a."

Thạch Liên Sinh nhúc nhích đầu: "Cậu không trốn, cậu ta sao có thể nói thật."

Trình Sâm bất đắc dĩ đến ngồi phía sau, Thạch Liên Sinh chạy còn cảnh cáo hần: "Không cho bắt nạt Niên Niên."

"....." Thạch Liên Sinh đều sắp học máu, nghĩ thầm các cậu nhanh kết hôn chút đi, con mẹ nó 9 đồng tiền ông đây mời khách!

Từ Niên lúc tới không thấy Trình Sâm có chút kỳ quái, Thạch Liên Sinh cậu là lần đầu gặp, tự nhiên cậu nệ lại xa cách, khách khí chào hỏi đối phương mới ngồi xuống bên bàn trà, mở miệng liền hỏi: "Anh Sâm đâu?"

Thạch Liên Sinh từ tiếng "anh Sâm" buồn nôn này nổi da gà thiếu chút nữa biến thành gà, nhẫn nại tính tình nói: "Cậu ta lát nữa tới."

Từ Niên không nghi ngờ gì: "Vậy tôi chờ chút."

Thạch Liên Sinh uống ngụm trà, thuận miệng giống như tán gẫu hỏi cậu: "Cậu đi theo Trình Sâm đã bao lâu?"

Từ Niên thành thật nói: "Hơn nửa năm rồi.:"

Thạch Liên Sinh: "Trình Sâm đối tốt với cậu không?"

Ông chủ Trình ngồi ở phía sau bình phong lỡ tai động một cái, hai chân tách ra, dán vào bình phong lắng nghe.

"Tốt." Thanh âm Từ Niên tràn đầy tiểu ý, Trình Sâm đều có thể tưởng tượng cậu nhất định lộ ra răng hổ nhỏ, khổng chế không được run chân lên.

Cũng không biết có phải động tác đụng phải bình phong quá lớn hay không, phát ra động tĩnh còn không nhỏ, Từ Niên một cách tự nhiên nhìn sang.

Thạch Liên Sinh mặt không đổi sắc nói: "Mèo nhà tôi."

Từ Niên chớp chớp mắt.

Thạch Liên Sinh tiếp tục tán gẫu: "Cái loại thể hình đặc biệt lớn kia, tính tình còn không tốt."

Trình Sâm: "....."

Thạch Liên Sinh bắt đầu mở to mắt bốc phét: "Cậu đừng luôn nói ông chủ Trình tốt, làm anh em tôi đây lại không biết cậu ta tính tình có bao nát, cậu lâu như vậy cũng là chịu khổ."

Bình phong lại dùng lực vang lên, Thạch Liên Sinh mặt không đổi sắc, ánh mắt thâm tình chân thành nhìn chăm chăm Từ Niên.

Từ Niên cũng nhin không được nhìn về phía bình phong kia, phân tâm nói: "Không có đâu, con người ông chủ rất tốt."

Phía sau tấm bình phong rất cực yên tĩnh lại.

Thạch Liên Sinh thanh thanh cổ họng, dẫn dắt từng bước nói: "Vậy cậu có muốn đổi người đi theo hay không?"

Từ Niên thoáng cái không hiểu: "Đổi người..... theo cái gì?"

Thạch Liên Sinh: "Chính là đổi người bao dưỡng cậu a, tôi nghe nói mẹ cậu thân thể không tốt, không bằng đến lượt tôi? Tôi cũng có thể cho cậu tiền giúp đỡ mẹ cậu khám bệnh, còn có thể....."

"Anh có phải hiểu lầm cái gì hay không?" Từ Niên đột nhiên cắt đứt đối phương, cậu rút chén trà cho mình, hai chân vắt chéo, tư thái hào phóng giống như là nửa chủ nhân, "Tôi với anh Sâm kỳ thực cũng không phải là quan hệ bao dưỡng mà."

Lúc này đổi thành Thạch Liên Sinh mông lung: "Vậy là cái gì?"

Từ Niên nhíu mày, cậu nhếch môi, cười lộ răng, ung dung lại ngọt ngào nói: "Chúng tôi là đang nói chuyện yêu đương nha."

"....." Lúc bình phong đổ xuống trong đầu Thạch Liên Sinh chỉ có một câu nói.

Trình Sâm con mẹ nó chân cậu là máy đóng cọc làm đi?!

(Cíuuu taooooo =)))) Đỡ t lên t còn thở được =))))))))))

BAO DƯỠNG

Tĩnh Thủy Biên
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Edit + Beta: Vịt

Trình Sâm vẫn ngồi, chân cũng không run lên, anh nhìn chăm chăm Từ Niên, biểu tình nhìn không ra cao hứng hay là mất hứng.

"....." Từ Niên đành phải ngoan ngoãn ngồi dùng trà.

Thạch Liên Sinh châm dầu vào lửa nói: "Tôi làm sao không biết các cậu đang yêu đương a?"

Từ Niên kỳ thực chính là mặc kệ lý do Thạch Liên Sinh tạm thời nghĩ, hoàn toàn không ngờ tới Trình Sâm cũng ở đây, dứt khoát khẳng định như vậy, muốn đổi ý cũng không thể.

Trình Sâm không để ý Thạch Liên Sinh, trực tiếp nói với Từ Niên: "Cậu muốn nói yêu đương với tôi?"

Từ Niên nghĩ tới hiện tại nói đùa đi, nhất định sẽ vung cho Trình Sâm mặt mũi, ông chủ nếu không cao hứng muốn chết, nói muốn đi..... Tôi vậy, vẫn là nói muốn đi.

"Muốn." Từ Niên biết điều nói.

Trình Sâm hừ một tiếng, run chân nói: "Cậu nghĩ cũng đẹp quá a!"

Từ Niên: "....." Đẹp anh còn run chân cái gì a.....

Thạch Liên Sinh và Từ Niên giống nhau, ánh mắt đều chăm chăm vào trên đùi Trình Sâm, bạn bè hơn 10 năm rồi, loại thói quen này sao có thể giấu được, hai người nhìn biểu tình của anh đều giống như đang nhìn một tên ngu.

Trình Sâm còn đặc ý: "Cậu tại sao muốn nói yêu đương với tôi?"

Hai mắt Thạch Liên Sinh tràn đầy ánh sáng bất quai.

Từ Niên kiên trì nói: "Em yêu anh a."

Trình Sâm lại hừ một tiếng, lỗ tai anh hơi đỏ: "Yêu bao nhiêu?"

Thạch Liên Sinh quả thực muốn che ngực hét lên.

Từ Niên không đếm xỉa: "Siêu cấp yêu!"

Trình Sâm hỏi không nổi nữa, anh hiện tại quả thực kích động lại xấu hổ, chân run tới mức giày da theo đập vào trên mặt đất phát ra thanh âm "Cộc cộc" có tiết tấu, cơ hồ là bật thốt lên nói: "Cậu thật là quá không biết xấu hổ! Lời này sao có thể nói trước mặt người ngoài!"

Từ Niên: "....."

Thạch Liên Sinh nghĩ thầm cậu có phải muốn khoe khoang cho tôi xem hay không a?! Giả bộ cái điu gì a lão khốn khiếp!

Trần Đệ lúc bị Trình Sâm gọi qua còn có chút không hiểu rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Từ Niên và Trình Sâm cách bàn ngồi mặt đối mặt, nhìn thấy hấn tới bất đắc dĩ chớp chớp mắt.

"Hợp đồng đâu?" Trình Sâm vươn tay.

Lúc trước lúc anh bao dưỡng Từ Niên còn khởi thảo một phần hợp đồng bao dưỡng, hai người đều ký, Trần Độ còn cố ý tới phòng làm việc lấy tới.

Màn đạn trong lòng thư ký đều là "Oa sa tiểu tình nhân là đắc tội ông chủ sao?!" "Đây là muốn thất sủng nữa à" "Quả nhiên nam nhân vẫn là không dễ dàng chán a" "Tính ra không lỗ cũng là kiếm được không ít."

Trình Sâm cau mày nói: "Ngu ở đó làm gì, cầm tới đây a!"

Từ Niên mắt thấy Trình Sâm muốn động thủ, chặn lại nói: "Ông chủ anh có muốn suy nghĩ tiếp chút nữa hay không?"

"Suy nghĩ cái gì?" Trình Sâm vênh cằm, vênh váo tự đắc, "Không phải cậu nói muốn cùng tôi nói yêu đương đấy sao?"

Trần Độ một giây trước còn đang trong sóng não "Phải xử lý thích đáng trai ông chủ vứt bỏ thế nào": "Nói, nói nói cái gì?"

"Nói yêu đương." Trình Sâm vừa xé hợp đồng, vừa gằn từng chữ nói, "Fall in love!"

Từ Niên: "....."

Trình Sâm phi thường tiêu sái ném giấy vụn vào trước mặt Từ Niên, trịnh trọng giống như công việc nói: "Ngày mai bắt đầu, tôi cho phép cậu theo đuổi tôi." Nói xong, ông chủ Trần thận trọng run chân, đứng lên chỉnh lại cổ áo, xoay người đi ra ngoài.

Lưu lại Từ Niên đầy mặt ngu ngu ngời tại chỗ.

Trần Đệ họ khan, chưa nói: "Chúc mừng a, cố lên, nói không chừng thật sự có thể chuyển chính đây."

Từ Niên ngẩng đầu, sâu kín nhìn Trần Đệ, há miệng, ai oán nói: "Vậy ông chủ mỗi tháng còn có thể cho tôi tiền không?"

Trần Đệ: "....."

BAO DƯỠNG

Tĩnh Thủy Biên
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Edit + Beta: Vịt

Mỗi tháng cho tiền hay không là vấn đề rất nghiêm trọng, có câu nói rất hay, từ xa xỉ tới tiết kiệm rất khó, Từ Niên lúc trước đều đã quen doanh thu trong thẻ ngân hàng hơn 10 vạn, đột nhiên không có nữa, tâm tình là khá suy sụp.

Nhưng đối mặt với Trình Sâm, biểu tình suy sụp vẫn không thể biểu hiện ở trên mặt.

Trình Sâm hiện tại giống như gà nhìn gạo nhìn chăm chăm cậu.

Bất luận Từ Niên làm cái gì, anh đều là một bộ biểu tình "Mau tới lấy lòng anh".

Làm hại Từ Niên uống miếng nước cũng phải hỏi anh: "Anh có muốn uống nước hay không."

Trình Sâm không phụ sự kỳ vọng: "Muốn."

Từ Niên đành phải rót nước cho anh.

Hai người cùng uống nước, cùng ăn cơm, thậm chí cùng đi toilet, ngay cả đi vệ sinh đều phải đi, bởi vì cách quá gần, Từ Niên nhận không được liếc Trình Sâm một cái.

Ông chủ tựa hồ mất hứng, giọng ồm nói: "Tiểu gay nhìn loạn cái gì?"

Từ Niên lập tức ngoan ngoãn không nhìn nữa.

Một lát sau, Trình Sâm đột nhiên hỏi: "Có to không." (Đm vô sỉ vì vô sỉ =))))))

Từ Niên: "..... Xấu hổ quá em không nhìn thấy."

Kỳ thực đừng nói Từ Niên không rõ ràng tâm tư Trình Sâm, ngay cả Trần Đệ cũng không hiểu ra sao, hắn hận không thể lên Zhihu (*) hỏi vấn đề "Ông chủ khủng đồng của tui đột nhiên muốn một gay theo đuổi anh ấy là ý tứ gì"

((*) Zhihu: trang hỏi đáp cộng đồng của Trung quốc, hình như có cả apps)

Trình Sâm cũng rất tự đắc vui mừng.

Anh đem đánh giá trình độ đối phương theo đuổi chính ra một loại cảm giác thành tựu lãnh đạo thị sát.

Từ Niên làm gì, anh cũng âm thầm quan sát một phen, thậm chí còn làm bản kê trong máy tính.

"Món ngon hôm nay nấu" +2 điểm.

"Hôm nay không nhìn chăm chăm ta" -1 điểm.

"Hôm nay khen ta." +5 điểm.

Trần Đệ trong lúc vô tình giúp ông chủ thu thập bản kê nhìn thấy, nhất thời cũng không khống chế được biểu tình của mình.

"Sao thế?" Trình Sâm còn rất nghiêm túc: "Tiêu chuẩn cho điểm của tôi có phải rất nghiêm khắc hay không."

Trần Đệ đành phải nói: "Vâng vâng vâng vâng."

Trình Sâm đắc ý nói: "Muốn theo đuổi tôi cũng không phải dễ dàng như vậy."

Trần Đệ nhin không được hỏi: "Vậy tổng điểm bao nhiêu mới có thể theo đuổi được anh."

Trình Sâm không chút nghĩ ngợi: "Đương nhiên phải max điểm mới được."

Trần Đệ có chút ngạc nhiên: "Vậy Từ Niên hiện tại bao nhiêu điểm rồi?"

Trình Sâm sửng sốt một cái, ngược lại không chút ý, anh quay đầu lại nhìn tính toán thêm thêm giảm giảm của mình, sắc mặt có chút khó coi, bởi vì Từ Niên đã sắp max điểm rồi.

Trần Đệ giật dây bắt đầu ra chủ ý: "Nếu không ông chủ anh trừ điểm cao một chút?"

Trình Sâm nhú nhú mày bắt đầu sửa điểm, sửa hồi lâu, một chữ không đổi.

Trần Đệ còn gấp hơn anh: "Sao thể ông chủ?!"

"Không được." Trình Sâm nghiêm túc nói, "Tôi không nỡ."

Trần Đệ: "....."

Từ Niên mặc dù tạm thời không lấy được tiền, nhưng tiền tiết kiệm lúc trước còn dư lại rất nhiều, tiền Lý Phương làm giải phẫu chính là chuẩn bị xong, phần kia không cần lo, khoản ăn mặc chi phí bình thường cũng đủ rồi, cẩn thận tính một lần, Từ Niên trong lòng có chút xuống đáy.

Nhưng Trình Sâm thật sự là một mỹ nam tử không theo lẽ thường xuất bài.

Từ Niên đưa cơm trưa cho anh, ông chủ Trình ăn no uống đủ rồi, bắt đầu làm việc.

"Cơm tôi ăn gì?" Trình Sâm hỏi.

Từ Niên tính tình tốt nói: "Anh muốn ăn cái gì, em làm cho anh."

Trình Sâm hừ một tiếng: "Theo đuổi tôi không nên dẫn tôi tới nhà hàng đắt chút sao?"

Từ Niên: "???" Cậu sao lại không có nghĩ tới còn có loại tao tác lẳng lơ này?!

Ông chủ Trần run chân nói: "Cho cậu cơ hội biểu hiện, nhà hàng tôi đã bảo Trần Độ đặt xong rồi."

Từ Niên: "....."

Từ Niên vô tri vô giác xách hộp tiện lợi đi ra ngoài, Trần Độ đã ở ngoài cửa đợi, hắn giao cho đối phương một tờ note, nhắc nhở: "Nhà hàng kia đồng giá 1200, ông chủ còn dặn thịt bò 5A vận chuyển bằng máy bay, cậu mang nhiều tiền chút."

"Cho nên....." Từ Niên lòng đau rỉ máu, "Thật sự là tôi mời khách a....."

Trần Độ đắc ý khiêu mi, phi thường bĩ ổi vươn hai tay ra làm hình trái tim: "Đương nhiên á ~ Cậu nhưng là đang theo đuổi ông chủ của bọn tôi aaaa~ Cố lên nhaaa~ vì cậu call~"

BAO DƯỠNG

Tỉnh Thủy Biên
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Edit + Beta: Vịt

Mỗi người 1200, trên thịt bò cấp 5A rắc ít muối tiêu, cá ngừ sống thái lát dày, thịt cá đồ tươi vào miệng liền tan, ngon hơi ngọt, tôm Sakura thân tôm chiên dầu, đầu tôm làm súp, trứng cá muối màu đen rắc vào bên trên trứng hấp, khói nóng hồi thổi lên, nóng miệng lại mê người.

Từ Niên nhìn Trình Sâm ở đối diện.

Ông chủ nhà cậu a, đi ra ngoài đàm phán hợp hành cũng chưa từng mặc qua chính thức vui vẻ như vậy.

Tây trang đỏ chót, giày da lau bóng loáng, với quả đính đầu bóng loáng giống như bôi sáp.

Vốn tưởng rằng một bữa cơm mắc như vậy ăn xong, Trình Sâm hẳn có thể hài lòng rồi, kết quả ông chủ càng ăn sắc mặt càng thối, cuối cùng lúc món ngọt đi lên cả biểu tình đều là vừa tức giận vừa ủy khuất.

"Quà đâu?" Trình Sâm mặt đen lên hỏi.

Từ Niên: "???"

Trình Sâm giống như lên án chỉ vào bánh ngọt trước mặt: "Cậu không phải nên đem món quà nhỏ kính hỉ cậu chuẩn bị đặt ở trong bánh ngọt mới mang lên sao?"

Từ Niên: "..... Còn muốn cấm cả gậy tiên nữ (*) lên sao?"

((*) Gậy tiên nữ là cái pháo hoa cầm tay bé xíu xiu mà cho trẻ con hay nhỡ chấy)

Trình Sâm suy nghĩ một chút, lại có chút nghiêm túc nói: "Tốt nhất là nên như vậy."

Từ Niên: "....."

Lúc tính tiền tâm Từ Niên quả thực đang rỉ máu, cậu nhìn đi nhìn lại hóa đơn rất nhiều lần, lúc giao tiền ra thật sự là thở dài tuyệt vọng, cậu vẫn luôn muốn tìm cơ hội làm thế nào thương lượng với Trình Sâm, tỷ như một tuần, hai tư sáu cậu theo đuổi Trình Sâm, chủ nhật ba năm bảy Trình Sâm theo đuổi cậu, Từ Niên yêu cầu không cao, phí hẹn hò giảm giá là được.

Lão bản khả năng cảm thấy theo đuổi một bữa cơm còn chưa đủ, phải có cả hoạt động sau bữa ăn.

Từ Niên nhin không được, cậu muốn tiết kiệm tiền: "Em dẫn anh đi tản bộ đi?"

Trình Sâm không chết tâm: "Tản bộ á?"

Từ Niên: "Anh biết em có một bài hát đặc biệt thích, ca từ bên trong nói thế nào không?"

Trình Sâm: "Nói thế nào?"

Từ Niên bắt đầu ngũ âm không đầy đủ hát: "Ngày trước thời thiếu niên, xe ngựa thư tay đều chậm, cả đời chỉ đủ, yêu một người."

(C â u n à y trong b à i "Qu á kh ứ ch ậ m r ã i" c ủ a L ữ u H ồ D ậ t)

Biểu tình Trình Sâm rõ ràng có bị cảm động, nhưng là liều mạng nhẫn nhịn, đáng tiếc chân giấu dưới đáy bàn lại nhịn không được.

Từ Niên thật là vô cùng may mắn ông chủ không thích bao đám minh tinh giới giải trí, nếu không mỗi người một lần hát cho anh như vậy, chân ông chủ nhất định đã run gãy cả xương.(Đ m s u ý t t ấ c m ị a th ở =))))))

Trình Sâm vẫn thật sự đi theo Từ Niên tản bộ.

Khu ngoại ô thành phố B có không ít hồ nhân tạo, chỉ cần không phải trời quá lạnh, ở bên hồ tản bộ đều là một chuyện không tệ.

Nhưng Từ Niên quên mất, hiện tại đã sắp tháng 12 rồi.

Trình Sâm một thân tây trang đồ chót thẳng thơm ba chiếc, áo khoác cũng không có, năm mới Đông Bắc tân lang quan (*) vừa từ trong nhà vợ chúc tết ra, anh đứng ở bên hồ, hứng gió mà đứng, hết như Trung Quốc hồng (**) trong đêm tối rực rỡ nhất.

((*) t â n lang quan: ch ú r ể l à m ch ứ c l ớ n

((**) Trung Qu ốc h ồ ng: l à ch ỉ nh ữ ng m ó n đồ truy ề n th ổ ng c ủ a TQ c ó m à u đỏ)

Từ Niên cóng tới run rẩy nhỏ giọng nói: "..... Chúng ta vẫn là tìm quán cà phê đi?"

Trình Sâm hít lỗ mũi: "Tôi không lạnh."

Từ Niên bấu môi, trong lòng biết ông chủ khẩu thị tâm phi lại tái phát.

Cậu quét xung quanh một cái, phát hiện bên hồ có hàng rong bán pháo hoa nhỏ, giống như nghĩ đến cái gì, chạy tới mua một bó to gậy tiên nữ.

"Có muốn đốt không?" Từ Niên cười lộ răng hổ, cậu ngồi xổm xuống, ngẩng đầu nhìn ông chủ, "Anh lúc ăn cơm không phải còn muốn xem cái này sao?"

Trình Sâm nhú nhú mày: "Tôi không có."

Từ Niên cười cười nói: "Vâng vâng, anh không có."

Cậu đồng thời đốt vài cây gậy tiên nữ, rút ra mấy que cứng rắn nhét vào trong tay Trình Sâm, thế là một người ngồi cạnh, một người đứng, lúng ta lúng túng đốt pháo hoa.

Từ Niên khép tay lại xung quanh ánh lửa sưởi ấm, pháo hoa màu vàng như muốn thiêu khuôn mặt sạch sẽ của cậu.

Trình Sâm cúi đầu nhìn cậu, đột nhiên nói: "Tôi mới không thích loại đồ ấu trĩ này."

Từ Niên trong lòng nghĩ mới kỳ quái, ngoài miệng lại tính tình tốt đáp: "Vâng vâng."

Trình Sâm lạnh lùng nói: "Tôi cũng không thích tản bộ, lạnh muốn chết."

Từ Niên cười thăm dò anh một cái, nghĩ thầm anh không thích còn không đi tìm chỗ ấm áp ngốc đi.

Anh nói xong câu đó, liền ngậm miệng lại.

Hai người yên lặng tự đốt pháo hoa của mình.

Cũng không biết qua bao lâu, gậy tiên nữ sắp đốt xong rồi.

Trình Sâm đột nhiên nói: "Tôi một chút cũng không thích cậu."

Trước mặt Từ Niên một cây gậy tiên nữ cuối cùng đã đốt đến cuối, giống như là luyến tiếc tắt đi vậy, lập lòe tuôn ra tia lửa lác đác.

Trong bóng tối Từ Niên bị người nắm lấy ót, ép buộc ngẩng đầu lên.

Trình Sâm hôn vào trên môi cậu.

Trống như nhịp tim anh vậy.

Rõ ràng, mạnh mẽ.

Từ chương sau tui có nên đổi xưng hô không nhể o.O chúng nó hôn nhau rồi

BAO DƯỠNG

Tỉnh Thủy Biên
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Edit + Beta: Vịt

Từ Niên là thật sự nhân sinh lần đầu tiên bị hôn môi, thế cho nên nhau cả há miệng đều quên, chỉ cảm thấy hai cánh môi Trình Sâm giống như máy đóng sách cứng rắn gõ ngoài miệng mình.

Sau khi khói lửa dập tắt, bốn phía đều là đen, Từ Niên mở to mắt cũng nhìn không rõ biểu tình của Trình Sâm, ót cậu bị đối phương niết đau, nhưng tựa hồ mới một chút như vậy, Trình Sâm đã buông cậu ra.

Từ Niên che miệng, nghĩ nửa ngày không hiểu, nhin không được hỏi: "Anh hôn em....."

Trình Sâm rất nhanh nói: "Tôi không có!"

Từ Niên: "??"

Cậu nghĩ thầm anh thật là quá không biết xấu hổ, vừa rồi chả lẽ là heo gặm sao?!

Nụ hôn này liền bị Trình Sâm vừa nháo như vậy mơ mơ hồ hồ ném đi, Từ Niên trên đường trở về làm sao cũng nghĩ không thông, ông chủ khủng đồng cư nhiên sẽ chủ động hôn mình, vấn đề này rốt cuộc xảy ra ở chỗ nào?

Cậu về tới nhà nửa đêm cũng không ngủ được, lăn qua lộn lại chỉ có thể gửi tin nhắn cho Trần Độ.

Nội dung đơn giản thẳng thắn: "Hôm nay ông chủ hôn tôi."

Trần Độ mơ mơ màng màng đều cũng sắp ngủ rồi, nhìn thấy tin nhắn này thoáng chốc thanh tỉnh, đang ôm tâm tư bát quái chuẩn bị hỏi chi tiết cụ thể, tin nhắn thứ hai đã tới.

Trình Sâm: "Tôi hôm nay hôn cậu ta!"

Trần Độ: "....."

Hai người các anh là hẹn trước đi, tự nhiên kéo đến một đám là muốn thế nào? Hôm nay không nói rõ ràng ai cũng không được ngủ!

Nghĩ thì nghĩ như vậy, làm lại không dám làm, Trần Độ chỉ có thể thống nhất rep lại: "Cảm giác thế nào?"

Từ Niên: "Kỹ thuật hôn của anh ta thật nát, cắn miệng tôi đau, anh ta còn không thừa nhận."

Trình Sâm: "Cực kỳ tốt! Nhưng tôi không thừa nhận!"

Trần Độ: "....."

Hai người các anh xác định hôn chính là cùng một người?!

Hắn lăn qua lộn lại hai tin nhắn nhìn mấy lần, đờ một lát, lại thống nhất rep lại: "Vậy làm sao bây giờ?"

Từ Niên: "Anh ta rốt cuộc có thích tôi hay không a?"

Trình Sâm: "Cậu ấy có thể hay không hiểu làm tôi thích cậu ấy a?!"

Trần Đệ: "....."

Vẫn là lập nhóm để cho bọn họ tự mình nói đi.....

Trần Đệ thật sự cảm thấy làm thư ký rất cực khổ, buổi tối ngủ không ngon không nói, sáng sớm hôm sau còn bị Trình Sâm gọi qua.

Não ông chủ của hắn đã hãm sâu trong yêu đương hiện tại quả thực không quan tâm công việc, một lòng nhào trên người tiểu tình nhân tiền nhiệm, đương nhiên làm kẻ thực tập theo đuổi.

Trần Đệ sắp khóc rồi: "Ông chủ anh tại sao muốn hôn cậu ta a?"

Trình Sâm ngẩn người, anh giống như mới nghĩ tới: "Cậu ta chủ động hôn tôi?"

Trần Đệ không xác định nói: "Ông chủ anh chẳng lẽ không muốn Từ Niên hôn anh sao?"

Biểu tình Trình Sâm chợt khó coi, anh dùng lực run chân, ngay tiếp theo bàn làm việc đều theo đó lắc la lắc lư, "Tôi mới không phải người không biết xấu hổ như vậy đâu!"

Trần Đệ: "....."

Cho dù là làm thư ký, Trần Đệ cũng rất muốn thổ lộ ông chủ mình một câu "Anh không mặt mũi thừa nhận mình muốn bị hôn như thế nào lại có mặt mũi đi hôn người ta hả?!"

Bất quá suy nghĩ một chút một nhà già trẻ, Trần Đệ vẫn là nhịn.

Dưới so sánh, Từ Niên liền không cách nào nghĩ nhiều, cậu đầy lòng chỉ quan tâm Trình Sâm rốt cuộc có thật sự thích mình hay không.

Bởi vì lúc trước chưa từng yêu đương, cho nên vấn đề này đối với cậu mà nói thật đúng là phiền não rất không nhỏ, hơn nữa Lý Phương cuối tháng này đã làm xong giải phẫu, rất thành công phản ứng bài dị (*), so sánh chuyện cao hứng, việc này phiền não lớn hơn.

((*) Phản ứng bài dị: Tui không biết từ này trong y học gọi là cái gì nên để QT, tui hiểu đó là phản ứng bài xích vật lạ sau khi ghép thận ý)

Thân thể Lý Phương sau khi khỏe rồi liền bắt đầu quan tâm chuyện khác của Từ Niên, bà luôn cảm thấy đại lão bản Từ Niên gặp được là phúc tinh, chẳng những chữa khỏi bệnh của bà, còn giải quyết không ít vấn đề tiền nong, nhiều lần đều nói với Từ Niên, phải đến nhà thăm hỏi cảm ơn một lần.

Từ Niên có chút nhức đầu: "Ông chủ bọn con rất bận....."

Lý Phương: "Bận hơn nữa cũng phải ăn cơm chứ? Con không phải luôn đưa cơm cho ông chủ sao? Mẹ đi cùng con nha."

Từ Niên nghĩ thầm mẹ đi thì xong rồi, Trình Sâm nhất định hiểu lầm con dẫn mẹ tới là nhìn con rể.....

"Nếu ngại phiền, con mời ông chủ tới nhà ăn bữa cơm?" Lý Phương lại cố gắng nghĩ cách, "Mẹ hiện tại thân thể tốt rồi cũng có thể nấu ăn."

Từ Niên: "..... Thật sự không cần."

Lý Phương có chút mất hứng: "Con không thể không hiểu chuyện như vậy, chúng ta phải hảo hảo cảm ơn người ta, không thể làm bạch nhãn lang, không lương tâm."

Từ Niên: "....."

Trình Sâm biết tình huống mẹ Từ Niên vừa phẫu thuật xong, cho nên đột này dứt khoát cho Từ Niên nghỉ, cũng không nhắc lại theo đuổi hẹn hò gì đó.

Nhưng thời gian dài anh lại khó chịu, luôn luôn sai Trần Đệ chuyển lời hỏi mẹ Từ Niên khôi phục thế nào rồi.

Thế là hôm sau Từ Niên buổi trưa liền tới đưa cơm.

Trình Sâm chờ cả một ngày, nhìn thấy người lại còn ra vẻ: "Mẹ cậu thân thể thế nào?"

Nhìn ra được Từ Niên tâm tình rất tốt: "Khôi phục không tệ, gần đây ở nhà đều muốn tranh đoạt làm việc."

Cậu nói xong, bày xong món ăn cho Trình Sâm, tất cả đều là món đối phương thích, có thể thấy được rất dụng tâm.

Trình Sâm nhìn Từ Niên tỉ mỉ lau đĩa cho mình: "Cậu ăn chưa?"

Từ Niên cười nói: "Ăn xong rồi, tôi xem anh ăn."

Trình Sâm lố tai động một cái, không nói chuyện.

Từ Niên liền thật sự ngồi ở một bên cười híp mắt nhìn anh ăn cơm, thỉnh thoảng hỏi anh mặn nhạt, Trình Sâm cũng hiếm thấy thành thật trả lời, cơm nước xong rửa tay, Trình Sâm muốn ngủ trưa, anh như thường lệ chờ Từ Niên giúp cởi quần áo, bởi mình

ngủ, kết quả sau khi hầu hạ xong Trình Sâm lên giường, Từ Niên lại không cử động.

"Cậu làm gì thế?" Trình Sâm nhú nhú mày, khẩu khí không thể nào tốt hỏi.

Từ Niên tính tình tốt nói: "Tôi muốn đi làm."

Trình Sâm ngăn người, nhất thời không kịp phản ứng: "Làm cái gì?"

Từ Niên giải thích nói: "Tôi phải đi làm kiếm tiền mua quà cho anh, dẫn anh đi hẹn hò á."

"....." Trình Sâm tựa hồ mới nhớ tới bọn họ đã không phải quan hệ bao dưỡng.

Từ Niên thấy trên mặt anh biểu tình càng ngày càng thối, có chút không yên lòng hỏi: "Tôi đi trước?"

Trình Sâm cắn răng nói: "Không cho đi!"

Từ Niên: "....."

Trình Sâm: "Ngủ cùng tôi!"

Từ Niên khó xử nói: "Nhưng tôi đi làm....."

"Tôi là ông chủ của cậu!" Trình Sâm nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, "Cậu coi như làm việc cho tôi, ngủ cùng tôi, tôi cho cậu tiền!"

Biểu tình Từ Niên có chút vi diệu, bất quá vẫn là theo ý tứ Trình Sâm, cởi quần áo leo lên giường.

Trình Sâm tựa hồ là rót cục hài lòng, nằm ở bên cạnh anh nhắm mắt lại.

Cũng không biết qua bao lâu, Từ Niên cho rằng Trình Sâm đã ngủ.

Cậu biên độ nhỏ nâng nửa người trên lên, tựa hồ là nghiêm túc nhìn mặt Trình Sâm, sát tới bên tai đối phương nhẹ giọng lầm bầm: "Không phải nói muốn tôi theo đuổi anh sao..... Người theo đuổi..... không trả tiền tôi cũng ngủ cùng anh mà....."

Trình Sâm: "....."

Anh liều chết nhắm hai mắt không nhúc nhích.

Lại một lát sau, Trình Sâm chỉ cảm thấy má ấm áp.

Đôi môi Từ Niên mềm mềm, dính dính.

Đụng một cái, lập tức liền tách ra.

BAO DƯỠNG

Tĩnh Thủy Biên
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Edit + Beta: Vịt

Ở trong ký ức của Trình Sâm, trong nhà hồi còn bé thật sự là khổ.

Anh sinh ra ở mảnh đất sườn núi cao đất badan, trong nhà trước kia nhà hầm (*) đều ở qua, chị gái em gái anh trai em trai gộp lại có khoảng 7-8 người, anh sinh ở chính giữa lúc còn rất nhỏ đã phải đi theo lớn làm việc, cho nên sau này có cơ hội đi học rồi, cảm thấy quả thực tốt giống như tới trong Thiên cung làm việc vậy.

((*) Nhà hầm: ở khu vực cao nguy hiểm Hoang Thổ ở Tây Bắc TQ, người ta đào những cái hang ở vách núi để ở gọi là nhà hầm)

Trong mấy huynh đệ tỷ muội, chỉ có anh kiên trì học tiếp.

Con cái nhà nghèo không phải không có đi học, chỉ là rất nhiều đều cảm thấy đi học vô dụng, người lớn trong nhà cũng không xem trọng, cho nên chân chính học ra thành quả, ngược lại ít lại càng ít.

Bởi vì trong nhà nghèo túng, cho nên Trình Sâm khi còn bé mơ ước lớn nhất chính là có một ngày tự mình có thể sản xuất lương thực, bất luận quá khứ bao lâu, giấc mơ của anh đều là kiên định thuần phác.

Cũng chính bởi vì nghèo thành như vậy, anh mới dưỡng thành tính cách nóng nảy kiêu căng như hiện tại, tựa hồ luôn cảm thấy mình nếu như tiếp tục giống như trước kia, liền sẽ bị người xem thường.

Tình huống trong nhà Từ Niên, Trình Sâm biết.

Cho nên mặc dù ban đầu anh ngoài miệng mắng Từ Niên "Gay chết tiệt" nhưng trong lòng cũng không có thật sự coi thường cậu.

Bé trai này quá sạch sẽ.

Xinh đẹp, sạch sẽ, so với anh hồi mới sinh từ trong đất badan ra đều muốn sạch sẽ hơn mấy ngàn vạn lần.

Trong giới dưỡng tiểu tình nhân hoặc nhiều hoặc ít lúc thảo luận đều sẽ oán trách lẫn nhau mấy câu.

Cái gì mà dưỡng lâu như vậy rồi còn làm bộ.

Đưa tiền ít liền không vui.

Ngoại trừ trên giường những chỗ khác căn bản không muốn chăm sóc người.

Ỡ vào thích tùy hứng kiêu căng giờ tính khí.

Những thứ này Từ Niên đều không có.

Trình Sâm không biết kim chủ khác cho bao nhiêu tiền, nhưng anh thông minh sĩ diện, giữa mấy ông chủ quen biết tiết lộ con số căn bản không khác lắm so với trong lòng nghĩ, chỉ cho nhiều, mới lộ ra vẻ anh hào phóng.

Từ Niên một năm này nói ít tiền tiết kiệm đều có vài chục vạn, càng đừng nói Trình Sâm còn một lần giải quyết phí giải phẫu thuốc thang cho mẹ cậu.

Trần Đệ không chỉ một lần hỏi qua Từ Niên, rốt cuộc trong lòng có Trình Sâm hay không.

Từ Niên có lệ mấy lần, một lần cuối cùng có chút bất đắc dĩ nói: "Tôi nếu không thích anh ấy, bây giờ còn theo đuổi anh ấy sao?"

Trần Đệ cau mày: "Nói không chừng các cậu đang chơi trò tình thú gì?"

"....." Từ Niên trầm mặc một chút, "Anh có từng thấy tình thú gì mà để cho tôi cái đứa nhà nghèo này mời ông chủ giá trị con người hơn tỷ ăn thịt bò Kobe mỗi người 1200?"

Dừng một chút, cậu tựa hồ là thật sự cảm thấy đau lòng: "1200 a, còn không trả cho tôi."

Trần Đệ: "....."

Hắn không nhịn được hỏi: "Anh rốt cục coi trọng ông chủ chúng ta cái gì?"

Từ Niên suy nghĩ một chút: "Nhiều tiền đi."

Trần Đệ: "....."

Từ Niên: "Lớn lên không tồi."

Trần Đệ không đành lòng nghe: "Cậu có thể nói chút nguyên nhân có nội hàm không?"

Từ Niên cười cười không nói chuyện, trong lòng cậu kỳ thực hiểu, cái tính tình nát này của Trình Sâm, có lẽ mấy người trước kia bao đừng nói thích anh, cầm tiền rồi tránh không khác gì rắn rết, tới nịnh nọt khả năng chỉ có mình cậu.

"Anh ấy đối với tôi rất tốt." Từ Niên đột nhiên nói, "Ban đầu cũng không có xem thường tôi, mặc dù nói lời khó nghe, nhưng tôi biết trong lòng anh ấy nghĩ như thế nào."

Trần Đệ bị cậu buồn nôn một chút: "..... Tiền lúc trước bồi ngủ còn nhận không?"

Từ Niên khiêu mi: "Đương nhiên nhận a, đợi tới này nào đó anh ấy thật sự ngủ với tôi, tôi không thu nữa."

Trần Đệ: "???"

Hắn không hiểu được, bây giờ đưa tiền không thao, thao rồi còn không cần đưa tiền, hai người này làm ăn rốt cuộc là ai lời ai lỗ a?!

BAO DƯỠNG

Tĩnh Thủy Biên
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Edit + Beta: Vịt

Từ Niên mặc dù không muốn mang Trình Sâm về nhà, nhưng là không ngăn được thịnh tình khó cự của Lý Phương, cuối cùng vẫn là thỏa hiệp.

Lúc cậu nhắc tới chuyện này với Trình Sâm còn có chút xấu hổ, tìm từ hồi lâu, cuối cùng hàm hồ thành câu "Mẹ tôi mời anh tới nhà tôi ăn cơm."

Trình Sâm bất động thanh sắc nhìn cậu: "Mời tôi ăn cơm làm gì?"

Từ Niên cười nói: "Cám ơn anh á."

Trình Sâm hừ một tiếng, không nói được cũng không nói không được, chỉ là lúc tan việc bảo Trần Độ lái xe tới nhà Từ Niên thuê.

Lý Phương đã sớm ở cửa đón.

Từ Niên xuống xe trước, Trình Sâm hiếm thấy không có tác quái, cư nhiên ngoan ngoãn đi theo xuống, nhìn thấy Lý Phương thậm chí mở miệng kêu một tiếng "Bác gái".

Lý Phương thật sự là xấu hổ: "Ông chủ Trình khách khí quá."

Trần Độ ý định đi, lại bị Lý Phương gọi lại: "Cùng nhau ăn cơm đi thư ký Trần, cậu cũng thường xuyên đưa Niên Niên của chúng tôi

tới bệnh viện mà."

Trần Độ lén lút liếc nhìn Trình Sâm, thấy đối phương không phản ứng gì, liền đánh bạo đáp ứng.

Từ Niên vào phòng liền chạy vào bếp xem mẹ mình làm món gì, bởi vì chính mình rõ ràng khẩu vị của Trình Sâm, cho nên chỉ sợ không chiếu cố được, thất lễ đối phương.

May mà cá cái gì cũng có, Lý Phương thậm chí còn làm xương sườn om tương, chỉ là không làm tốt, xương sườn và tương còn tách nhau ra.

"Con tới bữa thịt." Từ Niên cuộn tay áo, "Mẹ nghỉ một lát đi."

Lý Phương đáp ứng một tiếng tốt, đi pha trà cho Trình Sâm và Trần Độ, Trần Độ vừa muốn vui vẻ nghỉ ngơi, liền nhìn thấy ông chủ trường mình một cái.

"Đi hỗ trợ." Trình Sâm lạnh lùng nói.

Trần Độ: "....."

Quả nhiên ăn trực không thể tùy tiện ăn a.....

Lý Phương vội vàng ngăn cản nói: "Ơ kìa, Niên Niên đều biết, để Niên Niên làm."

Trần Độ khách khí một câu: "Còn mấy món ạ?"

Lý Phương xòe đầu ngón tay tính: "Xương sườn om tương, cải trắng muối, còn có súp lươn....." Bà vỗ trán, tựa hồ mới nhớ tới, "Ôi trời, bác còn chưa có mỡ lươn."

Trần Độ nghĩ thầm làm nửa ngày bác cơ hồ cái gì cũng không làm a?!

Lý Phương thân thể vừa tốt, bà thật sự đã lâu không vào bếp, ngồi bên ngoài trong lòng cũng không an tâm, nhưng Trình Sâm lại không lờ Từ Niên ở bên trong bận rộn, duỗi dài chân ở dưới gầm bàn đập Trần Độ một cước.

Trần Độ: "??"

Trình Sâm đứng lên: "Tôi đi vào giúp Niên Niên nhé."

Trần Độ sợ chết rồi: "Ông chủ ông chủ, tôi đi tôi đi."

Trình Sâm tự tiểu phi tiểu nhìn hán: "Cậu ở đây bồi bác gái."

Trần Độ: "....."

Từ Niên nhìn thấy Trình Sâm đi vào cũng sợ hết hồn: "Sao không ở bên ngoài dùng trà?"

Trình Sâm thôi mặt, ồm ồm nói: "Uống không ngon."

"....." Từ Niên nghĩ thầm đây lại là bị cái gì hả?

Trình Sâm thấy cậu làm xương sườn om tương một lát, mới hu tôn hàng quý (*) mở miệng: "Tôi muốn giúp."

((*) Hu tôn hàng quý: Ngườ i có đị a v ị cao l ạ i đầ u h à ng nh â n nh ượ ng tr ướ c ngườ i c ó đị a v ị th ấ p)

Từ Niên trầm mặc một hồi lâu, mới nói: "Nếu không anh đi rửa cái trắng?"

Trình Sâm chậm rì rì cời tây trang, lại nói: "Tôi muốn găng tay."

Từ Niên đành phải trước tiên đặt xương sườn om tương ở một bên, chịu khó tìm găng tay rửa bát cho anh.

Ông chủ Trình bắt đầu tinh điều tế tác rửa lá cải trắng.

Từ Niên làm xong xương sườn om tương, nhắc nồi, đảo lật xào mấy cái, đậy nắp nồi, quay đầu lại nhìn, cải trắng mới rửa được mấy bẹ.

Từ Niên: "....."

Cậu mở lửa nhỏ, tìm ghế con ngồi xuống cùng Trình Sâm cùng nhau rửa cải trắng.

Trình Sâm nhìn cậu một cái, cời một cái găng tay xuống: "Cậu đeo."

Từ Niên ngoan ngoãn đeo lên, kết quả rửa rửa, dưới chậu nước cũng không biết hai cái tay không đeo găng tay ai nắm ai trước, hai người đều dùng cái tay đeo găng tay khó khăn rửa từng bẹ cải trắng, nhưng đều không nở buông ra.

"Rửa như vậy không sạch a....." Từ Niên nhin không được nhỏ giọng lầm bầm một câu.

Trình Sâm ngẩng đầu, anh thân cao mã đại, bộ dáng ngồi ở trên ghế con co chân kỳ thực có chút đáng thương, cũng không biết đang vui về cái gì, chân nhẹ nhàng lắc.

Từ Niên chen chân qua, móc ghế Trình Sâm, biên độ nhỏ đá một cái, chế nhạo nói: "Đừng run, chậu nước đều sắp đổ rồi."

BAO DƯỠNG

Tĩnh Thủy Biên
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Edit + Beta: Vịt

Quá trình muối cải trắng thật sự phải tỉ mỉ một điểm cũng không thể thiếu.

Trình Sâm nhìn Từ Niên rửa sạch rau, lại cầm chậu tỏi, quét tương lên cải trắng, cuối cùng xếp trình tự dưới đáy.

"Anh có muốn thử chút hay không?" Từ Niên đưa tương cho anh.

Biểu tình của Trình Sâm có chút ghét bỏ, anh giống như một con chó săn, ghé sát vào cải trắng Từ Niên đã quét tương ngửi ngửi, động tác nhú nhú mũi chun mũi có chút buồn cười.

Từ Niên cười nói: "Anh có thể nếm thử chút."

Trình Sâm đầy mặt nghi vấn "Thử thế nào".

Từ Niên dính chút trên đầu ngón tay, ra hiệu ông chủ học theo động tác của cậu, nhưng cậu hiển nhiên đã quên Trình Sâm không làm theo lẽ thường.

Lúc cổ tay bị cầm lấy Từ Niên còn không có kịp phản ứng, tốc độ khuôn mặt Trình Sâm tiếp cận rất nhanh, đầu lưỡi đối phương bao lấy tương nhúng trên đầu ngón tay cậu tựa hồ chỉ có 1 giây đồng hồ,

cảm giác phảng phất như hơi nước ngưng tụ ngoài ống dẫn nước nóng ngưng tụ thành hạt ẩm áp "Ba" một cái rơi vào trên da.

Trình Sâm chẹp chẹp miệng, khinh thường nói thầm một câu: "Cũng không tệ lắm."

Từ Niên nhìn tương nhúng trên đầu ngón tay mình bị liếm sạch sẽ thật là tâm tình phức tạp.....

Trần Đệ ở cửa phòng bếp ho một tiếng, hấn bùm mặt, rầu rĩ nói: "Bác gái bảo tôi tới xem một chút có muốn hỗ trợ hay không....."

Trình Sâm xí một tiếng, nhưng cũng không khách khí: "Tới đây muối cải trắng."

Trần Đệ ngoan ngoãn tới, hấn dù sao vẫn biết làm việc hơn Trình Sâm, nhìn một cái đã hiểu.

"Tôi trước lấy đi lấy xương sườn om tương ra." Từ Niên bưng nôi, "Tỷ nữa quay lại giúp anh."

Trình Sâm nhú nhú mày: "Có tí cải trắng như vậy, một mình Trần Đệ đủ rồi, cậu xem náo nhiệt cái gì."

Trần Đệ: "....." Hai người các anh vừa rồi rửa tỷ cải trắng như vậy làm sao không chê nhiều người a?!

Lý Phương ở bên ngoài xếp bàn xong rồi, nhiệt tình kêu Trình Sâm ngồi xuống trước.

Cũng không biết ôm ấp tâm tư gì, Từ Niên nhìn ra, ông chủ thật là quan tâm quá mức, chưa từng nghe lời như vậy.

"Thật sự không biết xấu hổ." Lý Phương áy náy nói, "Tới làm khách còn cần ngài hỗ trợ."

Biểu tình Trình Sâm bình tĩnh: "Nên vậy."

Từ Niên chợt dạ gắp một khối xương sườn om tương vào chén anh.

Trình Sâm liếc cậu một cái.

Lý Phương lại hỏi: "Niên Niên ở chỗ ngài biểu hiện tốt chứ? Không thêm phiền toái gì cho ngài đi?"

"....." Miếng xương sườn Từ Niên ngậm trong miệng thiếu chút nữa nghẹn chết.

Trình Sâm ngược lại mặt không đỏ tim không đập: "Cậu ấy rất ngoan."

Lý Phương: "Bao ngoan nha?"

Trình Sâm có chút đắc ý nói: "Cháu bảo cậu ấy đi Đông, cậu ấy không dám đi Tây."

Từ Niên: "Khụ khụ khụ khụ!!!"

Lý Phương tựa hồ cũng cảm thấy lời này có chút vấn đề, nhưng lại nểm hồi lâu cũng không phẩm ra được vấn đề cụ thể ở chỗ nào, chỉ có thể cuối cùng tổng kết cho ra kết luận "Người ta là ông chủ, nói chuyện không câu nệ tiểu tiết".

"Vậy sau này ngài cũng ngàn vạn không nên khách khí." Vì bát sất, Lý Phương bán Từ Niên bán tới ngược lại không chút nào đau

lòng, "Ngài là ân nhân của chúng tôi, Niên Niên làm trâu làm ngựa cũng cần phải báo đáp ngài."

Từ Niên: "....."

BAO DƯỠNG

Tĩnh Thủy Biên
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Edit + Beta: Vịt

Một bữa cơm này, Từ Niên ăn vẫn là có chút lúng túng, điểm lúng túng chủ yếu là trên nhiệt tình của Lý Phương — dù sao mẹ cũng không biết quan hệ của mình và Trình Sâm, cái câu làm trâu làm ngựa kia, thật là làm cho Từ Niên da mặt dày như vậy đều sắp thủng.

Trình Sâm ngược lại rất không sao cả, nên ăn thì ăn nên uống thì uống, còn thuận miệng đánh giá món cá dưa chua Từ Niên nấu.

Ăn xong cơm, việc rửa bát Trần Đệ đi làm, thân thể Lý Phương còn cần nghỉ ngơi, liền về phòng trước.

Từ Niên bồi Trình Sâm ngồi ở phòng khách, thuận tiện chờ Trần Đệ ra ngoài.

"Anh muốn xem TV không?" Từ Niên cầm điều khiển đổi kênh.

Trình Sâm: "Nhà cậu máy tính cũng không có?"

Từ Niên: "Có notebook, tôi lấy ra chúng ta xem phim?"

Trình Sâm không ừ hử "Hừ" một tiếng.

Cái hừ này không sai biệt lắm chính là ừ.

Từ Niên ôm notebook ra, tùy tiện mở website video ra để cho Trình Sâm tự mình chọn, cậu tiện đường tới phòng bếp nhìn Trần Độ, phát hiện tốc độ rửa bát của thư ký thật là chậm tới đáng sợ.....

"Muốn tôi giúp không?" Từ Niên làm bộ muốn xắn tay áo.

Trần Độ vội cản nói: "Đừng đừng đừng, cậu bồi ông chủ đi."

Từ Niên: "Nhưng anh rửa....."

Trần Độ một bộ biểu tình "Tôi van cầu cậu ngậm miệng lại đi", chỉ tiếc rên sắt không thành thép thấp giọng nói: "Tôi đây là đang tạo thế giới hai người cho các cậu đấy!"

Từ Niên: "....."

Lúc cậu đi ra ngoài Trình Sâm rõ ràng đã chọn xong phim, sắc mặt không kiên nhẫn nói: "Không phải muốn xem phim sao?"

Từ Niên đành phải tới trong tủ lạnh cầm trà trái cây: "Em là muốn xem một chút thư ký Trần có muốn giúp đỡ hay không....."

Trình Sâm: "Cậu là hầu hạ tôi, cũng không phải hầu hạ cậu ta."

"....." Có thể đem hầu hạ nói đương nhiên như vậy cũng chỉ có ông chủ Trình.

Từ Niên sáp qua: "Xem cái gì?"

Trình Sâm: "Totoro."(Զ m cute vl =))))))

Từ Niên không thể tưởng tượng nổi: "..... Nghĩ như thế nào lại xem Totoro?"

Trình Sâm không có biểu tình gì, chân đỡ notebook lại run mấy cái: "Tôi thích."

Từ Niên: "....." Đây là có bao thích a, xem Totoro còn muốn run chân?!

Cậu rót trà trái cây cho mình và Trình Sâm, hai người tựa vào nhau cùng xem Totoro. Kỳ thực nói thật, Totoro Từ Niên cũng thích xem, Totoro giờ ô lá cây lớn vừa xuất hiện, cậu đã nhin không được cười lên, lúc nghiêng đầu nhìn Trình Sâm đối phương mặc dù không có biểu tình gì, nhưng động tác chân ngược lại biên độ rất lớn.

Từ Niên bắt đắc dĩ ấn chân anh: "Đừng động nữa, màn hình lắc không xem được."

Trình Sâm cứng đờ, cả chân giống như bị in sắt vậy, tất cả nhiệt độ đều tập trung vào chỗ lòng bàn tay Từ Niên.

Cũng không biết là quên mất hay là cố ý, tay Từ Niên không có thu lại.

Cậu nghiêm túc xem phim, bàn tay hữu ý vô ý trên dưới vuốt ve bấp đùi Trình Sâm, ông chủ chỉ cảm thấy lông tơ trên chân mình giống như nhạc giao hưởng vậy, tay chỉ huy vung đến đâu, da gà liền dựng thẳng tới đó.

Từ Niên thỉnh linh đột nhiên nói: "Lỗi tai anh thật là dở."

Trình Sâm: "....."

Từ Niên lại nói: "Rất nóng sao?"

Trình Sâm: "....."

Từ Niên tiếp tục được đăng chân lên đăng đầu: "Có muốn cởi quần áo không?"

Trình Sâm hít sâu một hơi, liều mạng chống đỡ xuất khí tràng, tàn bạo cả lăm nói; "Cậu, cậu đừng tùy tiện giờ, giờ lưu manh!"

Từ Niên có đôi khi đối với Trình Sâm thật sự sẽ có ảo giác vị trí phức tạp đổi chỗ, cậu một tiểu tình nhi, chủ động tới sờ đùi kim chủ như vậy, lại còn bị kim chủ quát lớn là giờ lưu manh, đây thật sự là vấn đề lớn a.

Ông chủ nhà cậu, nói không thích cậu á, thấy người liền run chân, giống y như chó vẫy đuôi vậy, nói thích cậu, sờ chân còn nói vô lễ, Từ Niên là tâm tư thất khiếu (*) hoạt bát hơn nữa, cũng sắp sờ không được rồi.

((*) Thất khiếu u: gồ m hai tai, hai m á t, hai l ỗ m ỹ i v à m i ệ ng)

Tác dụng thời gian của Trần Độ khá quan trọng.

Từ Niên lúc chặn đường thư ký Trần, đối phương còn có chút không hiểu: "Sao lại cãi nhau?"

Từ Niên lắc đầu: "Tôi muốn hỏi một chút ông chủ lúc trước kết giao bạn gái đều là cái loại gì?"

Trần Độ: "Anh ấy thích kiểu tiểu bạch thỏ." Suy nghĩ một chút, lại bổ sung, "Nhưng loại này hình như hiện tại đâu còn có a, tỷ như vậy vậy, thoạt nhìn vô hại nhất ngoan ngoãn nhất, ai biết là một tiểu gay tâm cơ sâu như vậy?"

"....." Từ Niên cũng không biết đây coi như là được khen hay là mắng.

Trần Đệ tiếp tục nói: "Bất quá vẫn là cậu lợi hại, có thể đem thẳng nam sắt thép đều bẻ cong queo."

Từ Niên thở dài: "Còn chưa có bẻ cong, tôi hôm qua đụng chân anh ấy anh ấy cũng kêu."

Trần Đệ: "Cậu đều đụng chân anh ấy rồi, người trước kia nuôi đụng tay cũng không được!"

Từ Niên: "....."

"Làm sao có thể để cho kim chủ nuôi ta thương ta" xem như là vấn đề lớn nhất Từ Niên hiện tại gặp phải. Nhưng máu chốt là, cậu dù thông minh hiền lành, bản lĩnh câu dẫn người nhưng lại không thể nào nắm tay, đừng nói chi là muốn câu dẫn lên giường.

Thế cho nên chuyện này vẫn kéo dài tới vào hè, cậu và Trình Sâm vẫn là ở không đậm không nhạt, bồi ăn bồi ngủ bồi chơi, thỉnh thoảng hôn miệng nhỏ, kéo tay nhỏ, đại đa số là cậu chủ động — sau đó còn bị Trình Sâm mắng không biết chừng mực.

Từ Niên thật sự cảm thấy, bọn họ mở đầu dung tục như vậy, cư nhiên quá trình thay đổi lại thanh tỉnh thoát tục như vậy, cũng là một loại duyên phận kỳ diệu.

Từ Niên lúc năm 3 đại học đã sắp chuẩn bị thực tập, Trình Sâm còn quan tâm những thứ này hơn cậu, sớm đã sắp xếp cậu vào công ty mình.

Nhảy dù ngành còn là ngành marketing, nội bộ không thể nào không truyền qua Từ Niên khả năng có chỗ dựa, chẳng qua là cậu vốn là xuất thân đại học B thành tích cao, làm người đúng mức, cũng không mấy ai sẽ nghĩ tới mấy cái loạn thất bát tao kia.

Chủ quản ngành marketing họ Mã, công ty của Trình Sâm, giữa năm đều có hoạt động tập thể, lần này sắp xếp là đi ngoại thành nghỉ mát.

Từ Niên đi theo xe ngành marketing, Trình Sâm còn tức giận không lớn không nhỏ.

Từ Niên dỗ anh dỗ hồi lâu, cuối cùng lúc gần đi, thừa dịp người không chú ý, hôn má anh.

"Tới chỗ đó chúng ta ở một phòng." Từ Niên dùng chóp mũi cọ cổ anh, "Em mang nước ô mai cho anh, giải nóng."

Trình Sâm hiếm khi ngoan ngoãn bị hôn, chân lại không chế không được ở trên ghế sau run lên, bất quá trên mặt người này vẫn là căng thẳng, "Hừ" một tiếng coi như là bỏ qua.

Từ Niên xuống xe của anh, lên xe bus, chủ quả Mã nhìn thấy cậu lập tức liền cao hứng.

"Tiểu Niên Niên a! Mau tới!" Chủ quản Mã hô to, "Hát một bài cho các anh chị nhé!"

Trình Sâm một đường ở trong xe sắc mặt đều là xanh đen, Trần Độ lái xe tới kinh hoàng khiếp sợ.

"Bọn họ vừa rồi gọi em ấy là gì?" Trình Sâm đột nhiên nói.

Trần Độ giả câm giả điếc không nói chuyện.

Trình Sâm lạnh lùng nói: "Tiểu Niên Niên, còn bảo em ấy hát, em ấy là bán rượu sao?!"

Trần Độ liếc nhìn kính chiếu hậu, nhọc thanh nói: "Hiện tại bán rượu cũng không hát....."

Trình Sâm cắn răng: "Cậu nói nhiều!"

Trần Độ: "....."

Công ty lần này tập thể đi xa là một làng du lịch vùng ngoại thành, bể bơi hội sở, ngủ nghỉ trang trại cái gì cũng có. Từ Niên một đường ở trên xe bus bị phổ cập một lần ông chủ có nhiều tiền, còn chiếm cổ phần vân vân, từ chủ quản đến nhân viên đều là một bộ mặt chia sẻ bát quái.

Biểu tình Từ Niên lắng nghe coi như là hăng hái bưng bưng, nhưng cậu xem ra kỳ thực bát quái cả xe đều là chuyện cũ rất lâu.....

Hơn nữa có chênh lệch thậm chí rất lớn, tỷ như —

Mã chủ quả đặc ý nói; "Tiểu Niên a, cậu nhất định không biết, ông chủ Trình có nuôi một tiểu tình nhân đấy!"

Từ Niên chớp mắt một cái, ngữ khí lãnh tĩnh: "Á? Là ai?"

Mã chủ quản thần thần bí bí: "Cái vị thiếu nữ nhóm hát gần đây hot a!"

Từ Niên: "....."

Mã chủ quản: "Tôi lần trước đi báo cáo, còn chứng kiến trên bàn ông chủ Trình đề vé vào concert của nhóm nữ kia!"

"....." Từ Niên không thể không biết xấu hổ nói thích nhóm thiếu nữ chính là cậu..... Vé vào cửa concert là lúc hẹn hò đặt, xem xong

concert Trình Sâm ăn dấm khoảng 1 tuần, cũng bởi vì Từ Niên ở dưới không ngừng kêu "Đánh call!"

Mã chủ quản đột nhiên nghĩ đến gì đó: "Đúng rồi! Sau khi về ông chủ còn hỏi tôi cái gì gọi là đánh call!"

Từ Niên ho một tiếng: "Anh nói thế nào?"

Mã chủ quản: "Tôi đâu hiểu a, dịch thẳng chứ, liền nói gọi điện thoại!"

(Chẳng biết các thí m biết từ "đánh call" này chưa nhỉ, thí m nào hay đọc QT chắc biết từ đánh điện thoại nghĩa là gọi điện thoại, Mã chủ quản ở đây chắc gì thích theo nghĩa này; nhưng "đánh call" nghĩa là trong một concert của thần tượng, các fans sẽ đồng thanh hô một khẩu hiệu cùng một lúc hoặc là cùng nhau hát một đoạn nào đó trong bài hát của thần tượng)

Từ Niên thở dài, không muốn nói chuyện.

Tin tức bất quá này của Mã chủ quản cũng không biết cuối cùng truyền đến truyền đi chuyển qua mấy tay, tới cuối cùng mục tiêu tiểu tình nhân đã không ngừng ở một ca sĩ, mà là phát tán tới gì mà đảm nhiệm gương mặt đại diện, đảm nhiệm vũ đạo, đảm nhiệm gây cười. Một nhóm người đem nhóm thiếu nữ kia tám một lần, từ khuôn mặt đến chiều cao, cuối cùng cho ra kết luận là ông chủ ăn sạch đều có khả năng.

Từ Niên: "....." Cậu nghĩ thầm ông chủ của các người ứng phó một mình tôi đều giống như tiểu thư khuê các vào động phòng, còn ăn sạch năm sáu..... Nằm mơ đi nhé.

Làng du lịch toàn bộ bị Trình Sâm bao, mười mấy nhân viên mỗi người một phòng xa xỉ, Từ Niên đang muốn đi lấy thẻ phòng, Trần Đệ liền đi tới.

"Cho tôi đi." Thư ký Trần cẩn trọng, "Cậu ở một phòng với ông chủ."

Từ Niên nhìn xung quanh một vòng, "Trình Sâm đâu?"

Trần Đệ nhỏ giọng nói: "Mất hứng rồi, cậu nhanh đi đi chút."

Từ Niên: "....."

Ông chủ dù sao cũng vẫn có khác biệt với nhân viên bình thường, ở cũng là phòng tổng thống tốt nhất, Từ Niên sau khi ấn mật mã khóa tiến vào nhất thời cũng không phân rõ Trình Sâm rốt cuộc ở phòng nào.

Cậu giống như kẻ trộm, từng phòng ngủ rón ra rón rén nhìn qua, cuối cùng ở trên giường một gian trong cùng tìm được đại lão bản của cậu.

Từ Niên dè dặt đến gần.

Trình Sâm nhắm hai mắt, giữa trán gập thành chữ sơn (山), nhìn thế nào cũng là chất chứa oán giận nằm ngủ, điệu bộ này hơi có giống trước khi đi ngủ không uống sữa.

Từ Niên suy nghĩ một chút, chuẩn bị ngoan ngoãn tắm rửa lên giường bồi ngủ, kết quả quần áo cởi đến một nửa, điện thoại trong quần run lên, Từ Niên trốn vào phòng vệ sinh, lấy điện thoại ra, cuộc gọi đến hiển thị ba chữ "Mã chủ quản" thật to.

"Tiểu Niên Niên a." Mã chủ quản thanh âm thật là sinh lực bắn bốn phía, hoàn toàn nghe không ra bộ dạng đã là người trung niên hơn 40 tuổi, "Xuống bơi a, đám chị gái đang chờ cậu đấy!"

Từ Niên nhúc nhủ: "Chủ quản Mã..... Tôi muốn ngủ."

Mã chủ quản: "Người trẻ tuổi ngủ cái gì mà ngủ a, cậu ở phòng, tôi tới đón cậu a."

Từ Niên thở dài, đành phải thỏa hiệp nói: "Vậy anh đợi một lát, tôi xuống đây."

Cậu cúp điện thoại, nhận mệnh một lần nữa mặc áo sơ mi lên chuẩn bị ra ngoài, vừa mở cửa phòng vệ sinh ra, đã nhìn thấy Trình Sâm mặt âm trầm ngồi ở trên giường.

"....." Từ Niên có chút chột dạ, "Anh tỉnh rồi?"

Trình Sâm: "Hmmm!"

Từ Niên lấy lòng nói: "Có muốn đi bơi không?"

Trình Sâm không nói chuyện, ánh mắt băng lãnh nhìn cậu.

Từ Niên suy nghĩ một chút, giống như không thèm đếm xỉa đom đáng nói: "Cùng đi đi, em mặc quần bơi cho anh xem."

Trình Sâm: "....."

Còn một chương nữa thôi hoàn rồi các thím ạ -.-

BAO DƯỠNG

Tỉnh Thủy Biên
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Hoàn

Edit + Beta: Vịt

Từ Niên rất bảo thủ mặc quần bãi biển hình chữ nhật, sau đó trên người lại bị Trình Sâm yêu cầu trùm áo lót vào, lúc cậu xuất hiện bên cạnh bể bơi, các chị gái chơi trong nước đều an tĩnh như gà.

Trình Sâm theo ở phía sau, anh bọc tới cực kỳ kín, áo sơ mi quần dài, thậm chí đội mũ che nắng và kính râm, giống như là ghét bỏ nóng, ngón tay anh nhẹ nhàng ra dấu một cái, để lại câu "Các cô cậu chơi" liền một mình ngồi xuống dưới rạp che nắng bên cạnh.

Mọi người: "....."

Mã chủ quán nơm nớp lo sợ: "Ông chủ như thế nào lại xuống?"

Từ Niên lúng túng nói: "Anh ấy cũng muốn tới chơi một chút....."

..... Nhưng bây giờ nhìn thế nào cũng không phải bộ dáng muốn chơi.

Trình Sâm thậm chí còn trước khi xuất hiện, đem toàn bộ chỗ lộ ra bên ngoài đều xoa kem chống nắng.

— đó là khá tỉ mỉ. Từ Niên yên lặng nghĩ.

Bởi vì liên quan tới Trình Sâm ở đây, cậu cũng không đi bơi, tìm một con vịt vàng lớn làm ổ bên trong bơi một vòng, phiêu ở trong hồ

lúc ẩn lúc hiện.

Có lẽ là bởi vì nguyên nhân ông chủ ở đây, các chị gái đại chân dài lúc trước chơi đặc biệt sung đều dè dặt, hắt nước phải hắt nhẹ nhàng nhàng, bóng nước cũng là nhẹ nhàng đánh, cuối cùng ngay cả bắn súng nước cũng là chậm chậm bắn.....

Một trong những dấu hiệu lớn nhất của nam nhân trung niên Mã chủ quản chính là bụng bia, bởi vì liên quan tới Trình Sâm, hấn hóp bụng tới vô cùng cực khổ.

Từ Niên nhin không được khuyên hấn: "Không sao đâu, lãnh đạo anh thả lỏng chút."

Mã chủ quản ghen khí: "Không được, ông chủ đang nhìn tôi."

Từ Niên vừa ngẩng đầu, phát hiện Trình Sâm đúng là đang nhìn bên này, cậu phát phát tay.

Trình Sâm: "....."

Từ Niên rẽ nước đi qua: "Anh có muốn xuống chơi không?"

Trình Sâm: "Không muốn, quá nắng."

Từ Niên: "Nhưng trong nước mát lắm nha."

Trình Sâm khinh thường xùy một tiếng, anh búng tay một cái, bên cạnh lập tức có người đưa tới đá viên và quạt điện.

Từ Niên: "....."

Trình Sâm cắn một ngụm đá viên, dương dương đắc ý ra lệnh: "Em đi chơi đi, anh xem em chơi."

Từ Niên cầm một cái súng nước ở trong tay, cậu không dám thật sự chơi với đám chị gái, đành phải cùng Mã chủ quản hai người bắn nhau.

Hình tượng này nhìn thật sự là có chút đau xót, Từ Niên mặc áo ba lỗ quần bãi biển, Mã chủ quản thì cố gắng hóp bụng bia của mình, hai người dè dặt anh bắt tôi một cái, tôi bắn anh một cái, bên cạnh hai mắt Trình Sâm giống như đèn pha vậy, sáng loáng chiếu vào trên người Từ Niên, cậu thỉnh thoảng nhin không được quay đầu nhìn, Trình Sâm ngậm đá viên giờ cầm, ý bảo cậu tiếp tục.

Kết quả Mã chủ quản đột nhiên không cẩn thận, bụng vừa hóp lại, dẫn tới súng nước bắn "biu" một cái, phun ra hơn nửa lượng nước, giội lên đầu Từ Niên, Từ Niên trực tiếp sặc một ngụm, cả người từ trong phao bơi lật ra ngoài.

Trình Sâm một giây sau chột đứng lên.

Nước cũng không sâu, Từ Niên kỳ thực sau khi xuống đã đứng vững, chỉ là áo lót ướt thấu.

Gió thổi một cái càng là dính chặt trên người, phác họa hình dáng đầu vú.

Mã chủ quản còn chưa cảm thấy cái gì, phát ra tiếng kêu "Oaaaa ááá áoooo" đã phát ra.

Từ Niên có chút lúc túng, đang định leo ra khỏi hồ, một cái áo sơ mi từ trên trời rơi xuống ụp tới trên mặt cậu.

Trình Sâm không biết lúc nào đã đi tới, trên người anh để trần, không chút do dự nhảy xuống nước, đắp áo sơ mi ở trên người Từ Niên.

Mã chủ quản: "....."

Trình Sâm mặt lạnh quát: "Nhìn cái gì mà nhìn! Quay lưng hết đi!"

Mọi người đồng thời ngoan ngoãn quay mặt đi.

"....." Từ niên nhỏ giọng khuyên, "Không khoa trương như vậy đâu, còn ở bên ngoài đấy....."

Trình Sâm cắn răng nói: "Vậy đầu vú em cứng lên muốn làm gì?"

Từ Niên: "....."

Dưới tình huống bình thường, áo lót chật như vậy, bị nước giội vào trên người, vừa vắn một trận gió tới, sau khi cóng một chút đầu vú đứng lên đó cũng là không trách được, chỉ là Từ Niên không nghĩ tới phản ứng của Trình Sâm sẽ lớn như vậy.

Bên trong hồ bơi yên lặng như tờ, Trình Sâm mặt đen kéo Từ Niên ra khỏi hồ.

Từ Niên chậm chạp mặc lên áo sơ mi của Trình Sâm, cậu liếc đối phương một cái, hỏi: "Không chơi?"

Trình Sâm lạnh lùng nói: "Chơi cái rắm, trên người anh không bôi kem chống nắng, không muốn phơi nắng."

"....." Từ Niên cảm thấy lý do này thật GAY tới không được.

Cuối cùng nước cũng không thể nghịch, chỉ có thể theo Trình Sâm về phòng tổng thống.

Trình Sâm một đường trần nửa người trên cũng nhìn không ra không được tự nhiên, anh đi dép, đi không nhanh, giống như là cố ý

chờ Từ Niên, người sau đuổi theo, dè dặt cầm ngón út của Trình Sâm, lắc lắc kiểu như lấy lòng.

Đây là thủ đoạn nhỏ Từ Niên thường dùng, dùng hàng trăm hàng ngàn lần, Trình Sâm vẫn dính, lần này anh không hất tay ra, đầu ngón tay móc lấy lòng bàn tay Từ Niên.

Hai người vào phòng, Trình Sâm quy mao (*) còn muốn đi tắm, Từ Niên đành phải đi theo vào hầu hạ chà lưng. Nói tới đã nhiều năm như vậy rồi, cậu cũng coi như là cưng chiều Trình Sâm thành thói quen, quả thực dưỡng tính khí đối phương cao cao một tâng.

((*) quy mao (l ô n g r ù a): t ù n à y c h ỉ m ộ t n g ườ i n h à m c h á n h o ặ c l à k h á c n g ườ i)

Trình Sâm không biết tiểu tình nhân hoặc là người giao du người khác bao dưỡng là như thế nào, nhưng Từ Niên ở cùng anh lâu như vậy cũng chưa từng không vừa lòng.

Có lẽ là đạo lý tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, Từ Niên ở trong lòng anh chính là người ấm áp, sạch sẽ, nhu thuận lại vui vẻ.

Từ Niên cúi đầu chà lưng cho Trình Sâm, thỉnh thoảng ngẩng mặt hướng người cười cười.

Trình Sâm ngâm ở trong bồn tắm, khổng chế không được run chân, bọt quá nhiều, lắc lư lắc lư, hơn nửa đều tràn ra. Từ Niên nhìn hồi lâu, bất đắc dĩ nói: "Đừng động nữa, nước đều chảy hết rồi."

Trình Sâm nghiêm mặt, ngụy biện nói: "Anh không động."

Từ Niên: "....."

Trình Sâm: "Em đừng tưởng là anh cao hứng."

Từ Niên có lệ nói: "Vâng vâng vâng."

Trình Sâm hừ một tiếng, anh căng chân kiên trì trong chốc lát, vẫn là nhịn không được biên độ nhỏ run lên.

Từ Niên chỉ coi như không thấy, gọi đầu cho Trình Sâm, người sau ngược cổ nhắm mắt lại, chờ thoa dầu gọi đầu.

Khác với tính tình, tóc Trình Sâm ngược lại mềm như lá liễu vậy, đầu ngón tay Từ Niên quần qua lộn tóc, ấn qua da, Trình Sâm vừa vặn mở mắt, tầm mắt hai người chống lại.

Từ Niên ghé sát vào nhìn đối phương, đột nhiên nói: "Em lúc nào thì có thể chuyển chính thức a?"

Trình Sâm nhất thời có chút không kịp phản ứng: "Em vốn chính là nhân viên chính thức."

"Không phải chuyển chính thức kia....." Từ Niên thì thầm, cậu khom lưng hôn hôn trán Trình Sâm, ngữ khí trực bạch, "Em muốn cùng anh lên giường."

Trình Sâm từ từ nhăn lông mày lại.

"Chính là làm tình." Từ Niên dứt khoát nhất cổ tác khí (*) nói, "Em hiện tại có thể cùng ngâm với anh không?"

((*) Nh ấ t c ổ t á c k h í: M ộ t t i ế n g t r ố n g l à m t i n h t h à n h ă n g h á i t h ê m)

Qua hồi lâu cậu cũng không nhận được đáp án, Trình Sâm đầu cũng không để cho cậu gọi, nửa khuôn mặt chìm trong bọt, Từ Niên

ngiêng đầu nhìn, mới phát hiện nam nhân cứ nhiên đổ mặt tới mang tai, mặt mũi cũng không biết là do nóng hay là xấu hổ, đổ ửng thành một mảnh.

Từ Niên há miệng: "Anh.....?"

Trình Sâm then quá hóa giận, mắt đỏ lên nói: "Tiến vào! Rửa sạch cái mũi cho anh!"

Đối với đám xử nam mà nói, lần đầu tiên làm tình tiến hành như thế nào hài hòa là một chuyện vừa dễ lại vừa không dễ, Từ Niên cho dù một chút kinh nghiệm cũng không có nhưng là thắng ở thông minh ham học, tất cả cố gắng trước đó của cậu, mỗi một bước đi quân cờ đều là vì giờ khắc này.

Nói thật, muốn tiểu tình nhi kính chúc chuyên nghiệp, một lòng cầu thảo như cậu thật sự là thế gian ít có, độc nhất vô nhị.

Trình Sâm lợi thời điểm này nhìn qua rốt cục giống như kim chủ chân chính, nhưng kim chủ cũng rất khắt trượng, Từ Niên không biết anh có học qua hay không, dù sao Trình Sâm được gọi là khủng đồng nhiều năm như vậy, tính tình càng không tốt, cậu cũng không trông cậy vào đối phương có thể quan tâm tới đâu.

Kết quả ngược lại ngoài dự tính.

Trình Sâm sau khi cậu vào bồn tắm biểu tình liền nghiêm túc, cũng không phải loại nghiêm túc giống như tiểu tức phụ đem tâm hồn đầu tiên, chỉ là nhìn phức tạp không dễ hình dung.

Từ Niên cũng có chút ngượng ngùng: "Anh nếu không trước nhắm mắt lại?"

Trình Sâm cau mày: "Tại sao?"

Từ Niên có chút lúng túng: "Em sợ anh nhìn em cứng không nổi....."

Trình Sâm không nói chuyện, anh bấu môi, lỗ tai đỏ rực, qua hồi lâu, mới thì thầm nói: "Đã cứng rồi."

"....." Từ Niên không thể nào tin được chớp chớp mắt, cậu theo bản năng đưa tay ra, lúc thiếu chút nữa đụng phải, biểu tình Trình Sâm không thể nào đẹp mắt đẩy tay cậu ra.

"Ai cho em sờ loạn!" Mặt Trình Sâm đen lên.

Từ Niên cũng không phải rất sợ anh, chẳng biết xấu hổ nói: "Em tiếp tục sờ một chút cứng....."

Trình Sâm lại lằm bằm câu gì đó, Từ Niên không có nghe rõ, cậu bị người cầm trụ cổ tay, toàn bộ lời kéo qua.

Bồn tắm không lớn, Trình Sâm hai chân mở rộng, Từ Niên ngồi xổm ở chính giữa bị anh đỡ eo, tư thế này rất thích hợp hôn môi, cánh môi hai người dăm liên liền không tách ra được, bất luận là ngậm cắn hay là cọ sát, Từ Niên đều cảm thấy Trình Sâm tựa hồ còn thuần thực hơn mình, cậu nhin không được lén lút híp mở mắt thành khe hở, phát hiện Trình Sâm đang mở mắt nhìn cậu.

"Em rất ngọt....." Trình Sâm dán miệng cậu nói, "Em cắn kẹo?"

Mới không có đâu — Từ Niên trong lòng suy nghĩ, ngọt chính là anh mới đúng.

Cậu vươn tay, đầu ngón tay cắm vào tóc Trình Sâm, khác với tính tình thối cứng của nam nhân, tóc Trình Sâm mềm mại lại mượt mà, giống như là người từ đầu đến chân đều là đa tình.

Rõ ràng là người đa tình mềm lòng; rõ ràng là người mặc dù dễ tức giận nhưng lại dễ dụ; rõ ràng đáng yêu như vậy, nhưng lại thích biểu hiện đáng ghét như vậy.

Từ Niên hôn miệng lại nhin không được đi hôn mắt Trình Sâm, hôn mắt lại nhin không được đi hôn mắt, giống như gà con mổ thóc, cả mặt hôn một lần.....

Trình Sâm bắt đắc dĩ, túm lấy tóc kéo đầu người lên, ghét bỏ nói: "Đều là nước miếng."

Từ Niên: "....."

Ông chủ Trình chứng khiết phích phát tác thật là tuyệt không đáng yêu.

Trình Sâm lau khô sạch mặt, ra hiệu Từ Niên nằm tới trên người mình, anh hôn hôn cái cổ trắng nõn sạch sẽ của đối phương, trên ngón tay không biết khai thác cái gì tìm tới phía sau Từ Niên.

Chưa ăn thịt heo cũng xem qua heo chạy, hưởng chi tính kế nhiều năm như vậy, đừng nói lên mạng công lược, xem vô số phim, chỉ là phương diện sinh lý học thuật, dựa vào trình độ sinh viên tài cao đại học B hàng thật giá thật của Từ Niên cũng có thể viết ra mười mấy tờ luận văn.

Trên sinh lý cậu là gay sớm đã làm tốt chuẩn bị, trên tâm lý lại càng một tiểu tình nhi hợp cách một lòng muốn ngủ với ông chủ.

Cho nên lúc hậu huyết bị căng ra, đừng nói cảm giác khó chịu, Từ Niên hưng phấn thậm chí có chút khẩn cấp.

"....." Nếp nhăn giữa lông mày Trình Sâm thật là vừa sâu vừa dữ, cắn răng nói, "Em làm sao đâm đặng như vậy?!"

Từ Niên chớp chớp mắt, còn có chút ủy khuất: "Bởi vì anh á..... Không tốt sao?"

Trình Sâm há miệng, anh cũng không biết còn có thể mắng cái gì, trong lòng vừa chua vừa mềm, còn khó giải thích được thặng ra chút cảm xúc đặc ý lại kiêu ngạo.

Từ Niên buồn cười nói: "Anh đừng run chân, nước bồn tắm đều sắp vung ra rồi."

Trình Sâm: "....."

Kết quả của nói xấu ông chủ, chính là Từ Niên vô duyên vô cớ, trên mông bị tát một cái.

Cái tát này thật sự cũng không đau, chỉ là da Từ Niên trời sinh trắng, dầu tay đỏ tôn lên cặp mông trắng tròn thật sự là nghịch ngợm lại tình sắc, Trình Sâm đánh xong lại không lỡ, một bên xoa một bên làm bôi trơn cho cậu.

Động tác mặc dù hơi trúc trắc lộ vẻ lố mãng, nhưng thật sự là ôn nhu chí cực, trong quá trình Trình Sâm luôn quan sát biểu tình Từ Niên, hơi cau mày, anh liền sẽ dừng lại.

"Được rồi." Từ Niên tới về sau chân có chút không chịu nổi khí lực, trên mặt cậu tràn đầy là hồng triều dục vọng, phía trước và phía

sau đều đã ướt át một mảnh, rất là bất mãn thúc giục, "Anh mau vào."

Trình Sâm chưa nói được với không được, nhưng tựa hồ cũng không có bộ dáng gấp gáp muốn tiến vào.

Từ Niên lật mắt trắng, dứt khóa dạng chân tới ngang hông anh, đỡ lấy tính khí đối phương.

Trình Sâm: "....."

Từ Niên lúc sờ tới kích cỡ của đối phương hiển nhiên cũng không nghĩ đến, theo bản năng "A" một tiếng, "Thật to nha....."

Trình Sâm cắn răng: "Câm miệng!"

Từ Niên không giải thích được: "Tại sao? Em đây là đang khen anh nha."

Trình Sâm mạnh miệng nói: "Không cần em khen!"

Từ Niên dẫu miệng không nói chuyện, cậu cắn mở bao cao su, ngược lại làm lỏng chút mới đeo vào cho Trình Sâm.

Không thể không nói, kích cỡ tính khí của ông chủ Trình sau khi cương đúng là phi thường khả quan, nam nhân mà, đều sẽ có chút tâm tư so sánh, coi như là cái phía dưới kia, Từ Niên vẫn là có chút hâm mộ.

Cậu thử nâng eo, từng chút từng chút đem tính khí của đối phương ngậm vào hậu đình, nhưng lúc ngậm chưa được một nửa phát hiện đây xác thực không phải một chuyện dễ dàng, Trình Sâm không dám động, Từ Niên cũng không dám động, hai người rõ ràng

đều là tình huống người học việc thời khắc mấu chốt thật là quá không hữu hảo.

"Làm sao bây giờ.....?" Bên cạnh khoe mắt Từ Niên bị ép ra không ít nước mắt sinh lý, thoát nhìn lẫn chã muốn khóc.

Trình Sâm hít sâu một hơi, anh không thể nào bình tĩnh xí một tiếng, móc cổ đối phương qua trao đổi một nụ hôn ẩm dính, tiểu đệ đệ có chút uể oải của Từ Niên bị Trình Sâm ôn nhu bao lấy, kích thích lồi vào để cho cậu từ từ thả lỏng.

"Ừm a....." Từ Niên nhỏ giọng sợ hãi thở gấp một cái, tính khí của Trình Sâm tựa hồ vào sâu hơn chút.

Nam nhân bóp hông cậu: "Tiếp tục thả lỏng chút."

Từ Niên kéo dài giọng mũi "Ừm" một tiếng, cậu đã sắp bắn.

Trình Sâm vọt ra một cái tay, có chút xấu xa ngất lầy rề tính khí của cậu: "Em muốn làm gì?"

Từ Niên bịt miệng, phía sau lại bị đỉnh một cái.

Trình Sâm thoải mái thở ra, anh đã toàn bộ tiến vào.

Kế tiếp trừu sáp hiển nhiên đối với Từ Niên mà nói càng thêm gian nan, tính khí của cậu vẫn bị Trình Sâm nắm lấy phóng thích không được, đối phương lại chịu đựng cực tốt, mỗi một cái đều đỉnh tới vị trí mấu chốt.

Trình Sâm giống như là mở miệng ác khí, ngoài miệng nói chuyện đều trở nên không khách khí: "Tiểu gay, chính là dâm đảng!"

Từ Niên: "....."

Trình Sâm: "Kê kê lớn như vậy cũng có thể nuốt trôi!"

Từ Niên đã không có công phu nghe anh nói cái gì.

Trình Sâm vẫn không bỏ qua cho cậu: "Em nói em có lẳng lơ hay không?!"

Bị lẳng lơ qua lộn lại ép nói lẳng lơ a, dâm đẳng a, cuối cùng Từ Niên cơ hồ là cầu Trình Sâm buông tay để cho mình bắn ra.

Trình Sâm đã bắn, chỉ là tính khí vẫn duy trì trạng thái bán cương, đem hậu huyết Từ Niên lấp tràn đầy.

"Nói em yêu anh." Biểu tình của Trình Sâm nghiêm túc lại đứng đắn, "Nói em yêu anh liền để cho em bắn."

Từ Niên khóc thút thít đi hôn môi anh, giống như oán trách thâm thì nói: "Em yêu anh a, em yêu anh như vậy....."

Trình Sâm "Hừ" một tiếng, anh giống như thấp giọng phản bác một câu "Anh thấy em chỉ thích đại kê kê của anh", mới rút cục buông tay ra.

Một buổi tối này, Từ Niên coi như là rốt cục có thể cùng ông chủ Trình khiết phích trần trụi ngủ trên một cái giường, chỉ bất quá Trình Sâm vẫn là quy mao muốn mặc quần lót vào.

Từ Niên mệt mỏi trực tiếp ngủ lơ mơ, mơ hồ nói: "Đừng mặc nha..... Buổi sáng làm tiếp một lần mà....."

Trình Sâm không nói chuyện, anh tựa hồ có chút tức giận, dùng sức cắn cắn mũi Từ Niên, nhưng người sau thực sự là quá buồn ngủ, bị cắn đau cũng chỉ là tùy ý nhu nhu.

"Tiểu gay!" Trình Sâm mắng vô cùng u oán, "Quả nhiên chỉ là thích đại kê kê."

"..... Mới không có." Từ Niên mạnh mẽ chống đỡ chút khí lực, vươn cánh tay ôm chặt lấy Trình Sâm, "Em chỉ thích anh."

Trình Sâm: "....."

Từ Niên cường điệu nói: "Thích anh nhất."

Trình Sâm không nói chuyện, anh đột một lát, Từ Niên đã ngủ rồi, còn ngáy nhè nhẹ, Trình Sâm vươn tay, vén lên tóc mái Từ Niên, tinh tế nhìn chăm chú mặt đối phương.

"Anh cũng thích em nhất." Anh cúi đầu, dán bên tai Từ Niên, nhẹ nhàng, nhẹ nhàng mà nói.

_____ HOÀN _____